

**Kurs Omega:
Praktický výcvik zakladatelů sborů**

Vydala
The Bible League, 16801 Van Dam Road, South Holland, IL 60473 USA
Tel: (800) 334-7017 E-mail: info@BibleLeague.org www.bibleleague.org

Copyright ©1999 *The Alliance for Saturation Church Planting*
Tyto materiály byly připraveny ve spolupráci s Peter Deyneka Russian Ministries, Projekt 250.

Reprodukce a distribuce těchto materiálů či jejich částí v jakékoliv formě je **povolena a vítána** za podmínky, že:
(1) v citaci či kopii bude uvedeno autorství, (2) budou vyznačeny případné změny či úpravy, (3) tato publikace nebude prodávána za cenu vyšší než náklady na její reprodukci a (4) nebude pořízeno více než 1000 kopií.

Pokud byste měli zájem vystavit tyto materiály na Internetu či je chtěli použít jiným než výše uvedeným způsobem, obraťte se prosím na

The Alliance for Saturation Church Planting, H-1111 Budapest, Budafoki út 34/B III/2, MAĎARSKO,
Tel: +(36-1) 466-5978 and 385-8199 Fax: +(36-1) 365-6406 E-mail: SCPAlliance@compuserve.com.

Překlady či úpravy vhodné pro vaši kulturu či prostředí jsou také vítány. Opět prosím kontaktujte *Alianci*, abychom mohli povzbudit a informovat i další lidi, kteří by mohli mít zájem o váš překlad nebo oblast práce.

Pokud se chcete dozvědět více o službě jednotlivých zúčastněných organizací, kontaktujte prosím:

P.O. Box 843
Monument, CO, USA 80132-0843
Bezplatná linka: (800) 649-2440
E-mail: Contact_USA@AllianceSCP.org
www.AllianceSCP.org

Kancelář pro Evropu: e-mail: SCPAlliance@compuserve.com

Peter Deyneka
Russian Ministries

Project 250
P.O. Box 496, 1415 Hill Avenue
Wheaton, IL, USA 60189
Tel: (630) 462-1739 Fax: (630) 690-2976
E-mail: RMUSA@ASR.ru
www.russian-ministries.org

Všechny biblické citace jsou z českého ekumenického překladu Bible, Copyright © 1985, Československá biblická společnost. Další použité překlady jsou Bible svatá, podle posledního vydání kralického z roku 1613 (KR), a Nová smlouva, Copyright © 1994, Křesťanská misijní společnost (NS),

Poděkování

Chceme vyjádřit srdečné poděkování a vděčné uznání všem, kteří přispěli k přípravě těchto výcvikových příruček. Následující lidé zásadním způsobem přispěli k sepsání a úpravám těchto materiálů. Pane, zbuduj si svou církev... až na sám konec země!

Jay Weaver, hlavní redaktor, *World Team*

Richard Beckham	<i>Greater Europe Mission</i>
David & Lisa Bromlow	<i>Christ For Russia</i>
Ron Brunson	<i>World Witness and United World Mission</i>
Don Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Bea Crane	<i>Greater Europe Mission</i>
Hunter Dockery	<i>World Harvest Mission</i>
Mike Elwood	<i>Greater Europe Mission</i>
Jeff Geske	<i>United World Mission</i>
Dave Henderson	<i>CB International</i> — <i>Project 250, Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Bob Mackey	<i>United World Mission</i>
Bob Martin	<i>United World Mission</i>
Paul Michaels	<i>Grace Brethren Intl. Mission</i>
Norie Roeder	<i>United World Mission</i>
Ki Sanders	<i>World Team</i>
Larry Sallee	<i>UFM International</i> — <i>Project 250, Peter Deyneka Russian Ministries</i>
Eric Villanueva	<i>United World Mission</i>
David Westrum	<i>Interlink Ministries</i> — <i>Project 250, Peter Deyneka Russian Ministries</i>

ZVLÁŠTNÍ PODĚKOVÁNÍ ZA ADMINISTRATIVNÍ A TECHNICKOU PODPORU

Edith Bond	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
David Gál	<i>The Alliance Regional Resource Team</i>
Nell Harden	Profesor angličtiny v důchodu

O ALIANCI

Tento kurs byl připraven *Aliancí pro zakládání sborů* (*The Alliance for Saturation Church Planting*) ve spolupráci s Projektem 250 organizace Peter Deyneka Russian Ministries. *Aliance* je společenstvím církví a misijních organizací, které usilují o mobilizaci věřících k tomu, aby naplnili všechny země střední a východní Evropy a bývalého Sovětského svazu evangelikálními sbory. Saturační zakládání sborů je strategie, která se snaží založit sbory v každém městě, vesnici a čtvrti, aby ti, kdo přijmou Krista, měli společenství, ve kterém budou moci růst a být vybaveni ke službě. *Aliance* je postavena na myšlence, že spojení sil zvyšuje efektivitu, odstraňuje duplicitu a demonstruje jednotu Kristova těla.

ČEMU VĚŘÍME:

- Božím hlavním nástrojem evangelizace a učednictví je sbor.
- Partnerství církví a misijních organizací má zásadní význam při množení sborů a rozvoji hnutí saturačního zakládání sborů.
- Výcvik vůdců je nezbytně nutný k zakládání sborů a růstu církve.
- Vyznáním víry *Aliance* je Lausanneské krédo.

CO DĚLÁME:

A. Výcvik a osobní vedení zakladatelů sborů

Aliance zajišťuje prakticky orientovaný výcvik ve stylu semináře s praktickými úkoly pro službu, který má za cíl zakládání množících se sborů.

B. Sbíráání informací

Přesné informace vedou k dobrým rozhodnutím při snaze zakládat sbory. *Aliance* může pomoci s výcvikem a konzultacemi vašich potřeb při sběru informací v oblasti zakládání a růstu sborů.

C. Modlitební hnutí

Hnutí zakládání sborů začíná vizí, kterou je třeba najít a upřesnit skrze hledání Božího srdce na modlitbách. *Aliance* vám může pomoci lépe pochopit úlohu modlitebních hnutí v rámci úkolu zakládání sborů, a poradit s tím, jak budovat modlitební hnutí ve vašem okolí.

D. Sdílení vize

Jaká je Boží vůle pro vaši zemi? Bůh chce všude zakládat sbory! *Aliance* může pomoci skrze semináře o principech saturačního zakládání sborů tuto vizi rozšířit i ve vašem okolí.

DALŠÍ INFORMACE:

The Alliance for Saturation Church Planting
Regional Resource Team
H-1111 Budapest
Budafoki út 34/B III/2, MAĎARSKO
Tel: +(36-1) 466-5978 or 385-8199
Fax: + (36-1) 365-6406
E-mail: SCPAlliance@compuserve.com

Obsah

Evangelizace

Lekce 1: Úvod do evangelizace	1
Příloha 1A: Most	9
Lekce 2,3: Příprava osobního svědectví.....	11
Lekce 4: Evangelizace a zakládání sborů.....	17
Příloha 4A: Hodnocení evangelizačních strategií.....	25
Lekce 5: Překážky efektivní evangelizace.....	27
Příloha 5A: „Církev v každém národě“	33
Příloha 5B: Odpovědi na nejčastější námitky.....	39
Lekce 6,7: Proces obrácení.....	41
Příloha 6A: Profil lidí, které chcete evangelizovat	47
Příloha 6B: Tři principy strategické evangelizace.....	49
Příloha 6C: Jak Ježíš přistupoval k jednotlivcům.....	51
Lekce 8: Evangelizace skrze vztahy.....	53

Úvod do evangelizace

BŮH TAK MILUJE SVĚT

☞ CÍL LEKCE

Účelem této lekce je seznámit se s podstatou, potřebou, motivem a místem evangelizace ve strategii saturačního zakládání sborů.

☞ OSNOVA LEKCE

- Evangelizace je proces, ne pouze událost.
- Zkušenosti a dovednosti týkající se evangelizace se mohou postupně vybudovat.
- Proces evangelizace končí teprve v okamžiku, kdy zralejší křesťan začne nového věřícího vést v učenictví a pomáhat mu růst ve víře.

☞ ŽÁDOUCÍ VÝSLEDKY

Po zvládnutí obsahu této lekce by každý účastník měl:

- Uznávat naléhavou potřebu, kterou mají ztracení lidé, a být stále více motivován k jejich evangelizaci na základě bezpodmínečné lásky.

☞ PŘÍLOHA

1A Most

☞ DOPORUČENÍ PRO INSTRUKTORY

Nechte účastníky nahlas přečíst vybrané verše v části, kde jsou uvedeny jejich seznamy. Věnujte trochu času opakování modlitebních trojic a povzbuzujte účastníky k tomu, aby do začátku další fáze výcviku měli svou vlastní modlitební trojici.

ÚVOD

Evangelizace je bezpochyby činnost důležitá pro každého křesťana. Pro ty, kdo se zabývají zakládáním sborů, není evangelizace o nic méně významná. Založení sboru bez evangelizace je totiž zcela nemožné. Naději pro naše evangelizační úsilí můžeme čerpat z Mt 4:19, kde Ježíš vyzývá své učedníky, aby ho následovali, a říká: „Pojďte... a učiním z vás rybáře lidí.“ Ježíš chce, aby tito zkušení rybáři použili své životy k budování jeho Církve. Když následujeme Krista, zachováváme jeho zákon a posloucháme ho, on touží také po tom, aby z nás učinil rybáře lidí schopné přitáhnout a získat pro něho další. Jen on z nás může učinit efektivní rybáře duší.

Je mnoho způsobů jak chytat ryby. Můžeme používat velké lodě, složité stroje a obrovské sítě, abychom je chytali po tisících. Můžeme vrhat malé sítě a chytit jich několik. A konečně můžeme použít háček s chutnou návnadou a chytat je po jedné. S každým hozením udice nebo vržením sítě rybu nechytíme, ale na každé zkušenosti se můžeme učit. Je třeba chytat ryby tam, kde jsou, a volit správný postup.

Stejně tak existuje množství metod, jak muže, ženy, mládež a děti přivádět ke Kristu, ale existuje samozřejmě jen jedno pravé evangelium. Když kážeme evangelium, Duch svatý usvědčuje svět z viny ohledně hříchu, spravedlnosti a soudu (J 16:8) a přivádí lidi k víře, která má moc změnit jejich život. Naším úkolem je kombinovat efektivní metody a strategie, které vedou k získávání lidí pro Krista a jejich začlenění do církve. O některých z těchto metod a strategií teď budeme společně přemýšlet.

I. PODSTATA EVANGELIZACE

Evangelizace znamená „oznamování dobré zprávy“. „Dobrá zpráva“ zní, že Ježíš Kristus umožnil spasení a dává ho jako dar — je to ta nejlepší zpráva, která kdy může zasáhnout

lidské ucho a srdce. Evangelizace pomáhá těm, kdo jsou mimo víru v Krista, aby k němu ve víře přišli. Evangelizace však v tomto okamžiku ještě nekončí. Skutečná evangelizace je jako první fáze štafetového závodu. Jakmile lidé uvěří v Krista, musí je „převzít“ někdo jiný, kdo jim pomůže postavit pevné základy nového života v Kristu. Závod neskončil, dokud nevznikají nová společenství a tělo Kristovo se množí skrze další evangelizaci a učednictví. Položit štafetu poté, co doběhne první závodník, není přijatelné.

A. Proces

Proces evangelizace je jedním důležitým způsobem, jak Pán zapojuje křesťany, ve spolupráci s působením Ducha svatého, do budování Božího království — církve Ježíše Krista. Zatímco dílo Ducha svatého v srdcích lidí je neviditelné, úsilí křesťanů při evangelizaci je jak veřejné, tak soukromé.

Evangelizace začíná v našem soukromí — modlitbou. To se týká jak osobní modlitby, tak „modlitebních trojic“ (viz příloha 3A v části Modlitba). Modlitební trojice se skládá ze tří křesťanů, kteří se pravidelně scházejí k modlitbám za tři nevěřící přátele nebo známé. Skupina se setkává k modlitbám, dokud nejsou tito lidé spaseni nebo dokud jim okolnosti nezabrání v modlitbách pokračovat. Když pracujete na díle evangelia, povzbuzujte podle Pavlova příkladu v Efezským 6:19-20 a Koloským 4:2-6 ostatní k tomu, aby se za vás modlili. Když se modlíme, prosíme Boha, aby:

- připravil srdce těch, se kterými chce, abychom mluvili
- nás vedl k těm, kdo jsou už připraveni
- nám pomohl vysvětlit evangelium jasně a smysluplně
- uchoval semínko evangelia zaseté do srdcí nevěřících lidí

Po stránce veřejné využíváme Bohem daná setkání — když procházíme každodenními záležitostmi našich životů — k tomu, abychom sdíleli svoji víru. Navazujeme opravdové vztahy s lidmi v naší společnosti. Trávíme s nimi čas, aby oni mohli pozorovat naše životy a my jejich. Budujeme mosty důvěry vůči jednotlivcům a rodinám a rozšiřujeme svědectví o Kristu a jeho vlív. Evangelizace často zahrnuje konkrétní aktivity určené k tomu, abychom lidi získali pro slyšení evangelia. Může to být prostřednictvím jednoduché věci, jako je projev laskavosti nebo věnování letáčku, nebo to může být tak složité jako organizace oblastní evangelizační kampaně za použití filmu Ježíš nebo obdarovaného evangelisty.

B. Zvěst

Ve svém dopise nově založenému sboru v Římě píše apoštol Pavel tato slova:

„Nestydím se za evangelium: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka.“ (Ř 1:16)

Jakouže to zvěst evangelia — „dobrou zprávu“ — vlastně přinášíme? Pavel jasně a stručně představuje evangelium v 1Kor 15:3-7. V tomto úseku rozděluje obsah evangelia na dvě souběžné části — pokání a důvěra. Teologové jsou schopni napsat o obsahu evangelia mnoho tlustých knih, ale podstata „dobré zprávy“ je shrnuta v tomto krátkém textu.

Jednotlivé části evangelia jsou dobře znatelné, když si verše rozdělíme následujícím způsobem:

Kristus zemřel za naše hříchy (podle Písem)

a byl pohřben

byl vzkříšen třetího dne (podle Písem)

ukázal se Petrovi, potom Dvanácti...

Teď je jasné vidět dva hlavní body — Ježíšovu smrt a vzkříšení. Oba se staly „podle Písem“ a každý z nich je doprovázen důkazem. Důkazem Kristovy smrti byl jeho pohřeb a důkazem jeho vzkříšení bylo to, že se ukázal věřícím. Pojďme se pozorněji podívat na oba hlavní body.

1. Čiň pokání (protože zemřel)

Tato věta vypovídá o mnohém. Zaprvé musíme uznat, že jsme hříšníci, kteří stojí před svatým Bohem. Kdyby existoval nějaký způsob, jak bychom se mohli zachránit sami, Kristus by nemusel zemřít. Nemůžeme však pro své smíření s Bohem udělat vůbec nic. Neexistuje nikdo, kdo by byl spravedlivý (Ř 3:10.20). Musíme se spolehnout na Boží milost. Potřebujeme milost, ne spravedlnost (Ef 2:8-9).

To, že Kristus zemřel, také znamená, že jeho smrt stačí na to, abychom mohli být zachráněni. Nebylo by to možné, kdyby Ježíš nebyl Boží syn — Bůh i člověk v jednom těle. Bůh nemohl zemřít, dokud na sebe Ježíš nevzal lidské tělo. Pouhý člověk však nemůže zemřít za celé lidstvo, jen za své vlastní hříchy. Proto pouze Ježíš mohl jako vtělený Bůh uspokojit Boží hněv namířený proti hříchu a nabídnout nám spasení z milosti.

První část evangelia nás vede k poznání naší absolutní bezmoci na jedné straně a Kristova božství a dostatečné oběti na straně druhé. Nikdo není opravdu spasen, dokud nevyzná Krista jako vtěleného Boha a nečiní pokání.

2. Věř Kristu (protože vstal z mrtvých)

Druhá část evangelia se týká důvěry. Je třeba činit pokání, ale to samo o sobě k našemu spasení nestačí. Mnoho „křesťanů“ věří, že Kristus zemřel za hříchy, ale myslí si, že musí udělat něco dalšího k tomu, aby si vydobyli spasení. Toto bludné učení Pavel napadl v listu Galatským. Někteří lidé učili, že abychom mohli být spaseni, musíme jednak věřit a jednak dodržovat zákon. Pavel tuto myšlenku odsoudil extrémně tvrdými slovy (Gal 1:8-9, 2:15-16, 3:3.11). Kristova oběť k naší záchraně stačí. Nemusíme a nemůžeme k tomu vlastní snahou nic přidat.

To, že Kristus vstal z mrtvých, znamená, že jeho slib platí. Odešel nám připravit místo a vrátí se znovu, aby nás vzal s sebou domů (J 14:2-3). Otázka našeho spasení je vyřešena v okamžiku, kdy se na něj ve víře spolehne. Můžeme mu samozřejmě sloužit svými dobrými činy, abychom mu tím poděkovali a chválili jej. Tyto skutky jsou však součástí našeho *posvěcení* a ne *spasení*.

C. Způsob předání

Nejmocnější podání poselství evangelia je to, jehož pravost prokazujeme svými životy. Způsob, jakým žijeme, oživuje slova, která říkáme. Naše poctivost, soucit a otevřenost jsou základními nástroji, které Pán používá k tomu, aby nás učinil „solí a světlem“ právě tam, kde žijeme. Krátká báseň před nás staví výzvu:

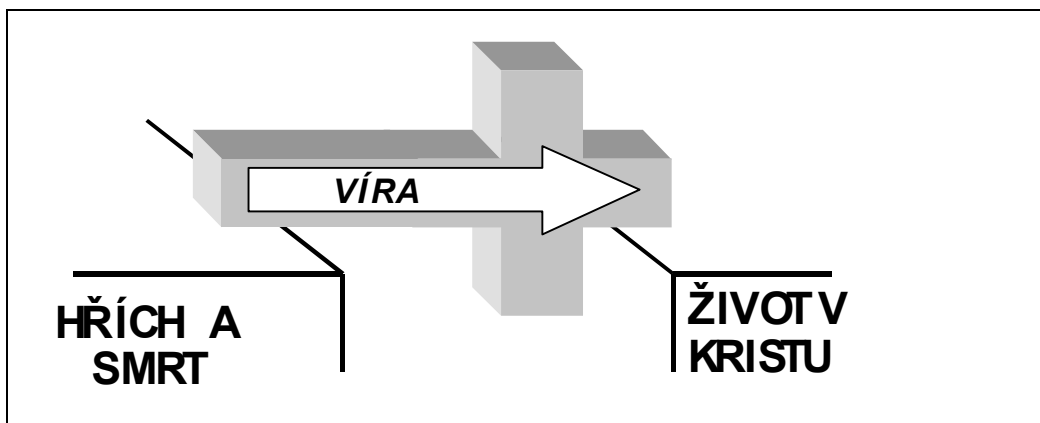
*Píšeš evangelium, kapitulu každý den,
skutky, které uděláš, a slova, která vyjdou ven.
Lidé ty řádky čtou — ať dobré nebo zlé —
— tak chvíli uvažuj — jaké je písmo tvé?*

II. POTŘEBA EVANGELIZACE

A. Bez Ježíše Krista jsou lidé duchovně ztraceni a navěky oddělení od Boha

Nejenže je každý člověk duchovně oddělen od Boha, ale nikdo není absolutně schopen se vykoupit. Kvůli hříchu je pro něho Svatý Bůh nedostupný. Člověk, který nepřijme řešení, jenž nabízí Ježíš Kristus a nikdo jiný, je zoufalý a odsouzený k záhubě, ať už si svůj stav uvědomuje nebo ne. Podívejte se prosím do přílohy 1A, kde se jednoduchým způsobem vysvětluje, jak Kristus překlenul propast mezi námi a Bohem.

- Římanům 1:18nn
- Jan 14:6
- Římanům 6:23
- Římanům 3:9-20.23
- Ezechiel 3:16-21
- Efezským 2:1-3

Obrázek 1.1 Proces evangelizace

B. Jsme Boží metodou zasažení světa

Od dob Kristových jsou jeho učedníci pověřeni odpovědností reprezentovat ve světě Pána a jeho království. První, kdo obdržel tento úkol, byli apoštolové. Pochopili, že mají být svědky – že mají být mluvčími a vyslanci Krista. Tyto úlohy v sobě zahrnují věrné podání pravdy, jak jí rozumíme, a věrné reprezentování Boha, který nás získal a vyslal. Pavel chápal tuto odpovědnost jako dluh či závazek, který dluží Pánu a ztraceným lidem. Ačkoli je možné, že někdo bude spasen pouze skrze studium Božího slova a pomoc Ducha svatého, bývá to velmi neobvyklé. Dokonce i když sám Pán promluvil k Pavlovi na cestě do Damašku, poslal, Ananiáše, aby celý proces evangelizace v Pavlově životě dokončil. Bůh chce k dosažení ztracených lidí používat muže a ženy, kteří ho znají.

- 2. Korintským 5:16-21
- Skutky 1:8
- Marek 16:15
- Matouš 28:18-20
- Římanům 1:14-17
- 2. Timoteova 4:5b

C. Mnoho lidí touží slyšet a pochopit řešení svého neřešitelného problému

Francouzský filosof Blaise Pascal pozoroval, že uvnitř člověka je Bohem vytvořené vakuum, které může dostatečně naplnit jenom Bůh. Celé věky lidé hledali řešení svého duchovního dilematu. Níže uvedený seznam je jen vzorkem mnoha lidí v Novém zákoně, kteří byli ochotni otevřeně mluvit o svém stavu v naději na vyřešení svých problémů. Existují lidé jim podobní, kteří budou poslouchat evangelium, jestliže k nim přijdeme a vyložíme jim ho.

- Nikodém — Jan 3
- Muž slepý od narození — Jan 9
- Žena u studny — Jan 4
- Zástupy v Jeruzalémě — Skutky 2
- Zacheus — Lukáš 19
- Etiopský dvořan — Skutky 8

D. Evangelium má moc měnit

1. Evangelium mění duchovní skutečnosti

Evangelium přenáší lidi z království satana do království Božího, z temnoty do světla, ze smrti do života. Už nejsme Kristovi nepřátelé a otroci hříchu, nýbrž stali jsme se (my a ti, kdo skrze naše svědectví přijdou k víře) součástí Boží domácnosti (Kol 1:10-14).

2. Evangelium mění celý svět

Evangelium mění životy — ve velkých kosmopolitních oblastech, v zapadlých horských vesničkách, v parných tropických džunglích, mezi ztrápenou mládeží, v bojujících rodinách, mezi namáhavě pracujícími podnikateli a znepokojenými

politickými vůdci. Evangelium má vliv na každém kontinentu. Evangelium Ježíše Krista mění rodiny, společnosti a národy po celém světě.

3. *Evangelium mění společnost*

Když lidé přicházejí ke Kristu a poddávají se Duchu Svatému, který v nich přebývá, může společenství těch, kdo milují Krista, uplatňovat mravní vliv pro dobro, které vnímají lidé z celého vašeho národa.

4. *Evangelium mění jednotlivce*

Všichni, kdo uvěřili v Krista na základě slyšení zvěsti evangelia, mají svědectví o tom, jak je Boží milost hluboce osobně proměnila a učinila z každého z nich nové stvoření v Kristu. Evangelium hluboce zasáhlo jednotlivce i rodiny.

5. *Evangelium mění náš dnešní život*

Kristovo životodárné evangelium nás osvobodilo. Byli jsme zachráněni před trestem za hříchy! Kromě toho budeme zachráněni z přítomnosti hříchu. Avšak právě teď jsme zachraňováni z moci hříchu. Evangelium dnes mění naši situaci (1Kor 15:55-56, Ř 5:8-10).

6. *Evangelium mění naši budoucnost*

Prostřednictvím těch, kdo přijdou k víře následkem působení evangelia v nás, můžeme ovlivnit nejen naši generaci, ale také generace následující. Můžeme se stát základem duchovních pokolení uvnitř i vně našich rodin.

7. *Evangelium mění náš věčný úděl*

Změna, kterou evangelium přináší, má vliv nejen na náš časný život, ale také na náš věčný osud. Jako Kristova nevěsta, církev, jsme věčným svědectvím o Božím milosrdenství a milosti pro duchovní říši (Ef 3:10-11).

III. MOTIVACE K EVANGELIZACI

A. **Evangelizovat lze z pocitu povinnosti nebo závazku vůči Bohu nebo lidem**

V Římanům 1:14 Pavel napsal, že je dlužníkem těch, kdo neslyšeli zvěst evangelia. Cítil závazek podělit se s ostatními se o to, co má – o evangelium. Boží muži o sobě často mluví jako o jeho služebnících, čímž naznačují, že jejich činnost je alespoň částečně motivována odpovědí na autoritu Boha, jejich Pána.

V Koloským 1:28 apoštol Pavel mluví o cíli své služby evangelia: „...abychom každého postavili dokonalého v Kristu.“ To, co často motivuje Boží služebníky k evangelizaci, je dlouhodobý cíl vidět naplnění Božích záměrů ve světě. Tato naděje a uspokojení nás samy mohou při službě evangeliu mocně vyburcovat.

B. **Evangelizovat lze ze strachu před Bohem a jeho soudem**

Čas od času nám možná chybí pocity lásky k Bohu a k člověku a ani vědomí povinnosti nás nemotivuje. Fakt, že jsme Bohu zodpovědní a že se mu jednoho dne budeme za naši službu zodpovídat, v nás někdy vzbuzuje pocity strachu. A dokonce strach nás může motivovat k službě. Bůh varoval Ezechiele silnými slovy, aby lidem přinesl jeho poselství, neboť jinak ponese následky (Ez 3:16-21). Jonáš byl ochoten evangelizovat až poté, co ho sužovala velryba (Jn 2).

C. **Evangelizovat lze dokonce ze zcela nepatřičných důvodů**

V jednom svém dopisu mladému sboru, Pavel poznamenává, že někteří lidé hlásají evangelium „ze závisti a řevnivosti“ (F 1:15). A pak pokračuje a říká, že na tom nezáleží! Pro Pavla je důležité, že se zvěstuje Kristovo evangelium. Navzdory nesprávným motivům se radoval, že se děje správná věc (F 1:15-18)!

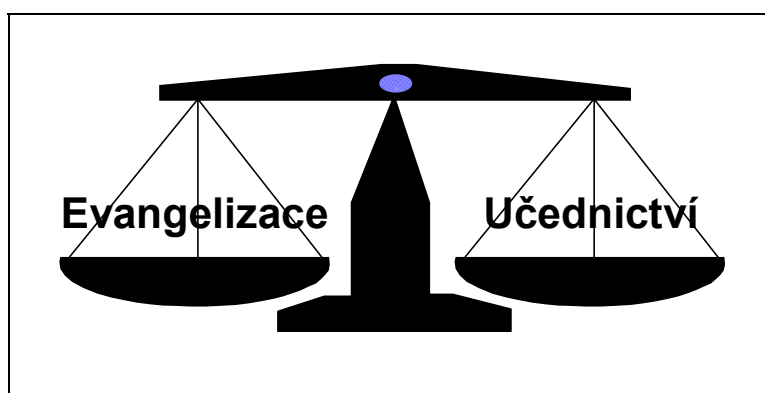
D. Měli bychom evangelizovat z lásky ke Kristu a ke ztraceným

Dozrávající věřící stále více zjišťuje, že roste jeho láska ke Kristu a také k těm, které Kristus miluje – k církvi a ztraceným. Pavel mluvil o tom, že ho Kristova láska „nutí“, aby přesvědčoval lidi (2Kor 5:14; podle angl. překl.).

Ze čtení 1. listu Janova se zdá, že to, co k hlásání evangelia motivovalo a burcovalo apoštola Jana, byla touha zahrnout do společenství církve rostoucí množství lidí.

IV. MÍSTO EVANGELIZACE VE STRATEGII SATURAČNÍHO ZAKLÁDÁNÍ SBORŮ

Strategie saturačního zakládání sborů je velkou měrou závislá na soustředěném evangelizačním úsilí. Saturační evangelizace jde ruku v ruce se saturačním zakládáním sborů. Po počátečním a základním evangelizačním působení – získávání lidí pro víru v Krista — musí následovat pokračující dílo výchovy a přípravy nových obrácených a učedníků. Avšak ani během následné práce si nemůžeme dovolit zanedbávat důležité místo záměrné a neustálé evangelizační práce — budování mostů ke ztraceným a přivádění nevěřících k víře. Mezi zvěstováním dobré zprávy a pomocí těm, kdo uvěřili, existuje rovnováha, která se musí udržovat. Zanedbání kterékoli z těchto věcí ohrožuje Boží dílo, do něhož jsme zapojeni.

Obrázek 1.2 Udržování rovnováhy

Je jistě zapotřebí pomáhat těm, které nám Bůh dal, abychom z nich vychovali učedníky, ale nikdy nesmíme být spokojeni s množstvím lidí, kteří přišli k víře. Na úkol evangelizace nesmíme zapomínat. V naší odpovědnosti nést evangelium ztraceným musíme být oddaní a pilní. Bez lidí neustále získávaných pro víru (máme na mysli cyklus zakládání sborů), neexistuje další upevňování, nedochází k rozvíjení vedoucích a není naděje na pokračující násobení sborů. Evangelizace musí v saturačním zakládání sborů zaujímat první místo. Příprava a mobilizace všech věřících k dílu evangelizace je základní složkou každé strategie saturačního zakládání sborů.

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ, OPAKOVÁNÍ A APLIKACI

1. Věříte, že by vás Bůh mohl použít k oslovení jiných lidí evangeliem?
2. Jaká nejdůležitější věc se vám osobně kdy přihodila?
3. Je-li to obrácení, co je potom nejdůležitější věcí, kterou můžete v životě udělat, abyste měli kladný vliv na lidi ve svém okolí?
4. Co je to „dílo evangelisty“ (2Tm 4:2)?

5. Co vás nejvíc motivuje ke sdílení evangelia?

6. Napadá vás deset příbuzných nebo známých z vašeho okolí, kteří potřebují osobní vztah s Kristem?

7. Jaké máte plány na zvýšení svého evangelizačního úsilí?

AKČNÍ PLÁN

1. Spolu se dvěma dalšími věřícími vytvořte modlitební trojici, abyste se pravidelně scházeli a modlili za spasení lidí, které vám Bůh položil na srdce (viz příloha 1A: Modlitební trojice).

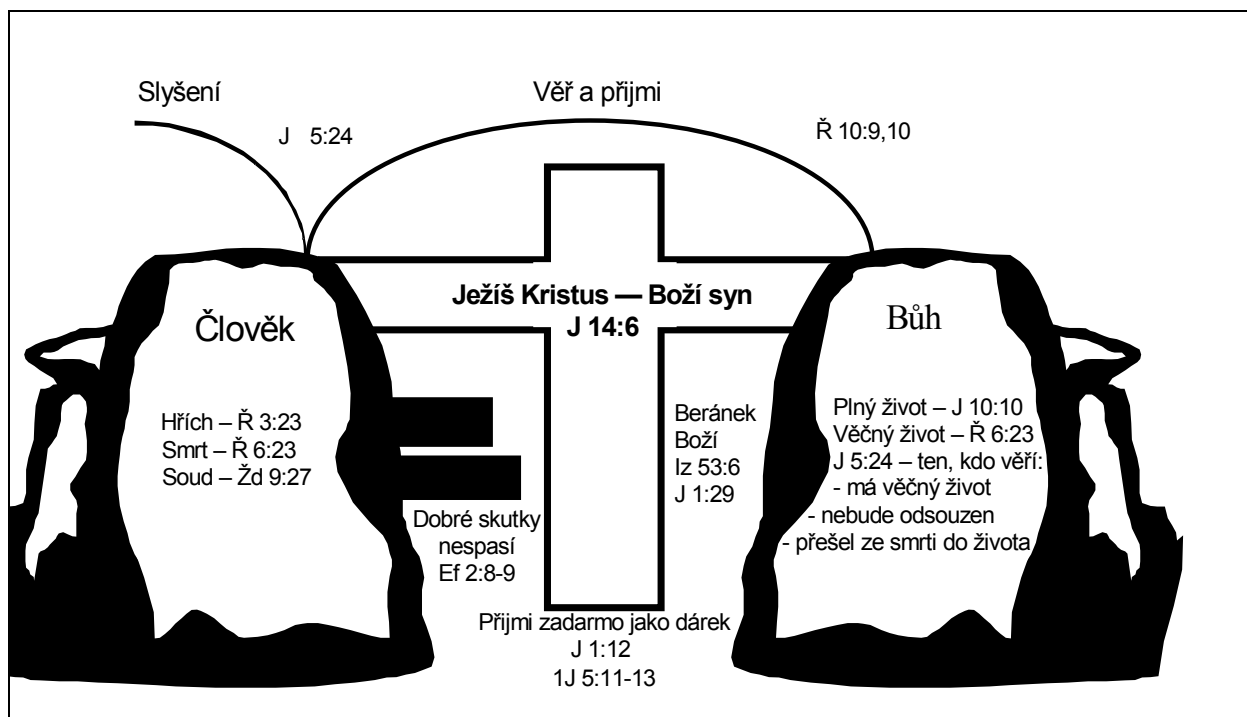
LITERATURA

Coleman, R.: *The Master Plan of Evangelism (Mistrův plán zvěstování evangelia)*. Old Tappan, NJ: Spire Books, USA 1964.

Little, Paul E. *How to Give Away Your Faith*. Madison, WI: IV Press, USA 1968.

Maisel, J.: *Is Jesus God? (Je Ježíš Bůh?)* Budapest: Central European Bible Institute, Maďarsko 1991.

McDowell, J.: *More than a Carpenter (Více než tesař)*. Minneapolis, MN: Worldwide Publications, USA 1977.

Obrázek mostu může být efektivní evangelizační metoda. Možná vám pomůže v hrubých obrysech kreslit tuto ilustraci na kus papíru během sdílení evangelia s vašimi nevěřícími přáteli (samozřejmě spolu s odpovídajícími verši). Slovní a psaná prezentace bývá často mocnější než použití pouze jednoho z obou způsobů.

Příprava osobního svědectví

TAK MI UČINIL PÁN!

☞ CÍL LEKCE

Účelem této lekce je poučit o hodnotě a přípravě osobního svědectví.

☞ OSNOVA LEKCE

- Osobní svědectví je efektivní způsob, jak sdělit evangelium nevěřícím, aniž by se cítili ohroženi.
- Osobní svědectví bude efektivnější, pokud si ho pečlivě připravíme tak, aby obsahovalo ty nejdůležitější informace.
- Osobní svědectví mluví o tom, co Bůh udělal ve vašem životě — není to kázání!

☞ ŽÁDOUCÍ VÝSLEDKY

Po zvládnutí obsahu této lekce by každý účastník měl:

- Chápat možný duchovní dopad osobního svědectví.
- Připravit si tří- až pětiminutové osobní svědectví, které bude moci říkat ostatním.

☞ DOPORUČENÍ PRO INSTRUKTORY

Tato lekce má délku dvou obvyklých hodin. První hodina by měla účastníky seznámit s tím, co je vlastně osobní svědectví, a pomoci jim napsat si jejich vlastní svědectví. Druhá hodina by se měla využít k procvičování svědectví (bod V. v textu). Ačkoli je lekce napsaná dohromady, můžete se rozhodnout nechat mezi jejími částmi několikadenní odstup, aby měli účastníci čas se svědectví dobře naučit, než jej budou prezentovat ve třídě.

Dávejte pozor, aby svědectví nepřesáhla 5 minut. Zvažte dokonce použití budíku, abyste zjistili, zda někdo nepřetahuje. Zkrácení svědectví vyžaduje velkou kázeň, ale existují situace, kdy budete mít čas jen na krátké svědectví. Možná bude efektivnější v čase sdílení svědectví účastníky rozdělit do dvou nebo tří skupin.

I. PODSTATA SVĚDECTVÍ

A. Jsme povoláni za svědky

Ve Skutcích 1:8 Ježíš svým učedníkům slibuje, že přijmou moc, až na ně sestoupí Duch Svátý, a že budou jeho svědky. Ale kdo je svědek? V soudní síni je svědkem ten, kdo je vyzván, aby ostatním řekl, co viděl. Říká pravdu o kritické události a o tom, jak ji viděl. Od svědka se neočekává, že bude znát každou podrobnost nebo mít různá stanoviska k pravdě. Očekává se, že věrně a upřímně řekne, co si pamatuje. Obsah toho, co svědek sděluje, je jeho svědectví.

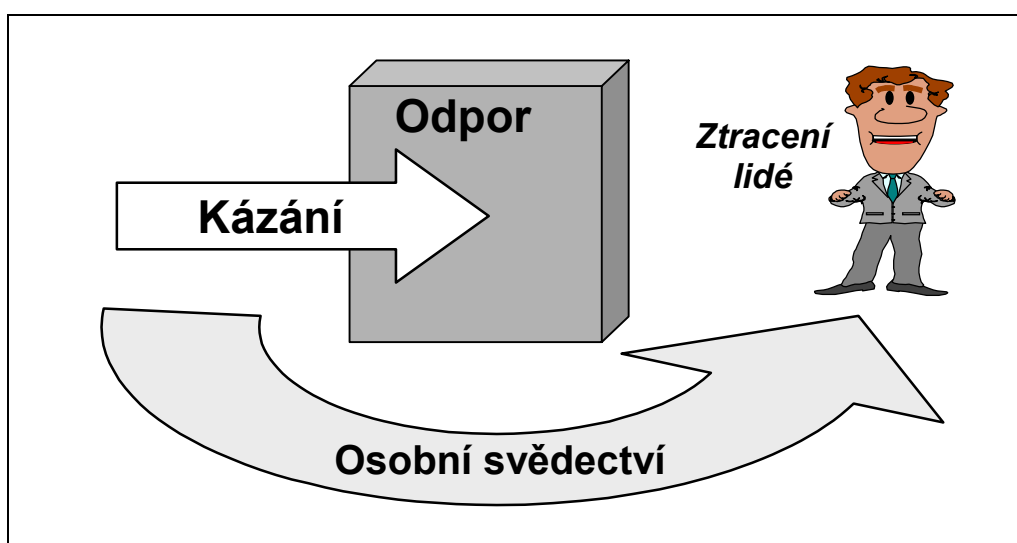
B. Jsme povoláni, abychom vydávali svědectví

Každý z nás, kdo jsme uvěřili v Krista, má také svědectví, o které se může podělit. Jaká byla tvoje zkušenost s Kristem? Naše svědectví jsou tak individuální jako otisky prstů nebo sněhové vločky. Naše svědectví poskytují ostatním hodnotný vhled do toho, jak Bůh mezi lidmi působí. Tyto životně důležité informace nevěřící potřebují, aby mohli učinit odpovědné rozhodnutí o Kristu. Naše svědectví je také povzbuzením pro ty, kdo milují Boha. Když mluvíme o Kristově díle v našich životech, posiluje to ostatní k větší víře a poslušnosti.

II. VÝZNAM SVĚDECTVÍ

A. Překonávání odporu vůči evangeliu

Lidé poslouchají výběrově. Budou však docela dobře a ochotně poslouchat naše osobní příběhy o tom, jak jsme přišli ke Kristu. Lidé rádi poslouchají zajímavé příběhy. Ať už to připouštějí, nebo ne, chtějí, abychom jim dali dobré důvody uvěřit. Naše svědectví sdílená upřímně, stručně a tvořivě, může Duch Svatý použít k otevření jejich očí a mysli, aby viděli duchovní pravdu novým způsobem.

Obrázek 2.1 Překonávání odporu osobním svědectvím

B. Přemáhání Satana v duchovním boji

Když sdílíme naši víru s ostatními, jsme spolu s Bohem zapojeni do duchovního zápasu a útočíme na ďáblovo království. Ve Zjevení 12:10-12 si čteme následující:

„Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratrů, který je obviňoval před naším Bohem dnem i nocí. Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví; a nemilovali svou duši až na smrt. Proto se radujte, nebesa a vy, kdo v nich přebýváte.“

Všimni si, jakým prostředkem byl žalobce našich bratrů, satan, poražen — „krví Beránka“ a „slovem svědectví“. Dokonané Kristovo dílo a náš vztah ke Kristu jsou dvě věci, které Bůh používá k porážce toho Zlého. Tvoje svědectví o víře v Krista a věrnost Kristu jsou důležitými nástroji, které Bůh používá k budování své církve. I když musíme zakoušet strádání, utrpení nebo nakonec i smrt pro svou víru, vítězíme a satan prohrává! A tak řekni lidem, co Bůh ve tvém životě udělal!

III. PŘÍKLADY SVĚDECTVÍ

Písmo je plné příběhů o lidech, kteří vydávali své osobní svědectví. Přečtěte si následující úseky a snažte se je vnímat jako svědectví. Zkuste se z nich něco naučit. Používejte metody, které se vyučují v lekcích o induktivním studiu Bible.

A. Žena u studny (J 4:28-29)

- Komu svědčila?

- Co říkala?
- Proč zvolila právě tuto formu svědectví?

B. Člověk, který byl od narození slepý (J 9:13-34)

- Komu svědčil?
- Co říkal?
- Při jaké příležitosti své svědectví řekl?
- Jak bylo svědectví přijato?
- Jak se vypořádal s odporem?

C. Pavlovo obrácení (Sk 9, 22 a 26)

Všimněte si, jak na těchto místech Pavel zdůrazňuje různé aspekty stejné zkušenosti, aby zasáhl různé posluchače.

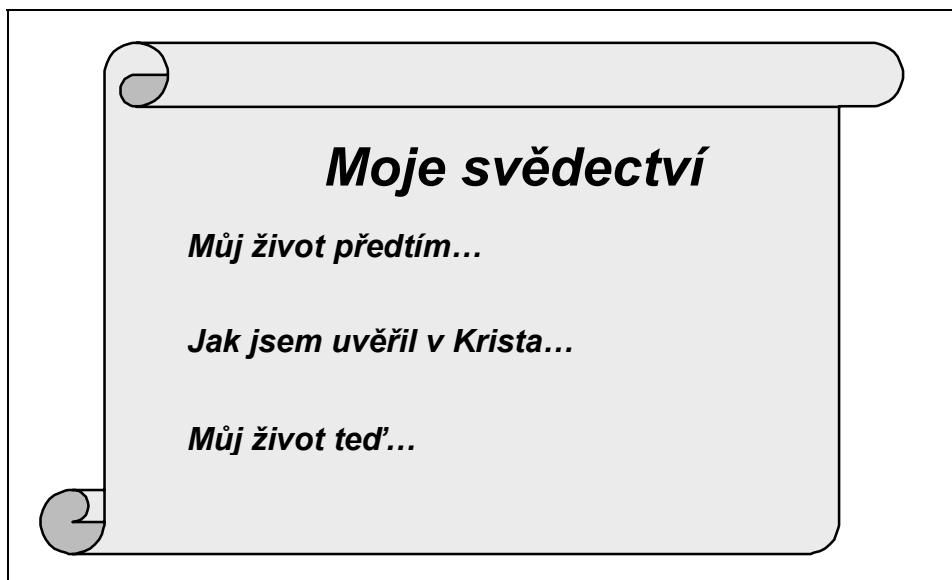
- 9. kapitola obsahuje Lukášův popis Saulova obrácení.
- 22. kapitola obsahuje Lukášův popis Pavlova přerušného svědectví před jeruzalémskými Židy.
- 26. kapitola, verše 2-23 obsahují Lukášův popis Pavlova svědectví před králem Agrippou.

D. Pavlovo svědectví o událostech v Jeruzalémě (Sk 24:10-21)

IV. PŘÍPRAVA SVĚDECTVÍ

Použij, prosím, zbytek této lekce k přípravě tří- až pětiminutové verze svého osobního svědectví. Požádej Boha, aby ti pomohl jasně si vzpomenout na své obrácení. Udělej si několik poznámek o klíčových myšlenkách nebo verších, které chceš určitě zahrnout.

Nejlepší bude, když se vám podaří najít jednu konkrétní věc, která vás přiměla k víře v Krista — něco, s čím by se nevěřící lidé mohli ztotožnit. Ve svém svědectví proberte tyto tři všeobecné oblasti:

Obrázek 2.2 Moje svědectví

A. Jaký byl tvůj život před tím, než jsi potkal Krista?

To ukáže na oblasti potřeb, u nichž jsi uvěřil, že je Kristus ve tvém životě naplní. Poskytuje to společný základ mezi tebou a člověkem, kterého chceš získat pro víru. Proč jsi potřeboval Krista? Pokus se vymezit hlavní důvod, který tě vedl k pokání.

B. Jak jsi přišel ke Kristu?

Co se vlastně stalo? Kde jsi byl? Kdy jsi Kristu uvěřil? Co jsi dělal? Jaký biblický text Duch Svátý ve tvém životě použil? Pomáhal ti při tom někdo? Pokuste se celý popis co nejvíce zjednodušit a předpokládejte, že posluchač hledá Boha a vaši zkušenost může využít jako vzorový scénář, podle kterého by se mohl řídit.

C. Jak poznání Krista změnilo tvůj život?

Jaký vliv má víra na tvůj život? Jakými praktickými způsoby se tvůj život změnil? Byly změny, které tě překvapily? Splnila se tvoje očekávání? Nemluvte jen v minulém čase — podělte se o to, co dělá evangelium ve vašem životě. Nemusíte se za každou cenu vyhýbat hovoru o obtížích — nevěřící by měli vědět, že křesťané mají problémy, protože i oni sami mají problémy. Posluchači potřebují vědět, že Kristus je pevná skála v bouřích života a že křesťanský život dává sílu jít dál.

V. SDÍLENÍ OSOBNÍHO SVĚDECTVÍ

Teď, když jste si připravili své svědectví, vyhradte si nějakou dobu na to, abyste se o ně podělili s ostatními. Každý účastník by měl mít příležitost své svědectví říci přede všemi. Každému svědectví věnujte pět minut a pak o něm maximálně pět minut diskutujte. Při sdílení svědectví používejte jako kritéria hodnocení jejich efektivity následující body:

A. Úplné

Říká svědectví celý příběh? Jsou v něm obsaženy všechny tři části?

- Život před Kristem: s čím se může nevěřící člověk ztotožnit?
- Okolnosti obrácení: v čem se podobají situaci nevěřícího?
- Život od uvěření: jak se váš život liší od života nevěřících?

B. Jasně

Bude svědectví pro nevěřícího jednoduše pochopitelné nebo je plné náboženských výrazů, které ho spíš zmatou? Zní jako kázání nebo jako užitečné doporučení určené dobrému příteli?

C. Evangelizační

Jsou ve svědectví zmíněny všechny důležité body evangelia? V krátkém svědectví samozřejmě není možné zacházet do detailů, ale neměla by v něm chybět všechna nebo alespoň některá z následujících témat:

1. Špatné zprávy

- Všichni jsme hříšní a trest za hřích je smrt.
- Bůh je svatý a my sami ho nemůžeme nijak uspokojit.
- Ježíš — Boží syn — zemřel místo nás.

2. Dobré zprávy

- Jsme spaseni z víry, ne ze skutků.
- Jsme znovu narozeni do Boží rodiny jako jeho děti.
- Máme jistotu věčného života.

D. Stručné

Tato svědectví by svou délkou neměla přesáhnout pět minut. Jsou ve svědectví nějaké zbytečné detaily? Nemusíme říci celý příběh hned napoprvé — evangelizace je proces.

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ, OPAKOVÁNÍ A APLIKACI

1. Kde nebo kdy můžeš během týdne sdílet své svědectví? Cestuješ hromadnou dopravou? Máš v práci krátké přestávky nebo přestávky na oběd?

2. Která témata všeobecné konverzace se mohou stát „dveřmi“ pro přirozené uvedení vašeho svědectví? Cestujete městskou hromadnou dopravou?
3. Máte polední přestávky nebo pauzu na jídlo? Poproste Pána, aby vám zařídil „nadpřirozená setkání“, při kterých byste se mohli sdílet o svém svědectví.

AKČNÍ PLÁN

1. Poděl se o své svědectví přinejmenším se třemi jinými křesťany, kteří zhodnotí, jestli je tvé podání jasné.
2. Buď připraven sdílet své svědectví během příští lekce nebo během tohoto semináře.
3. Modlete se a vytvořte plán, který během dvou týdnů povede k tomu, že se budete sdílet o své svědectví se dvěma nevěřícími přáteli nebo známými. Poproste Pána, aby vám během čtyř následujících týdnů zařídil „nadpřirozená setkání,“ při kterých byste se mohli sdílet o svém svědectví (možná i nečekaně, bez předchozího varování).

Evangelizace a zakládání sborů

UBĚHNOUT CELÝ ZÁVOD

☞ CÍL LEKCE

Účelem této lekce je ukázat, že je třeba evangelizovat skrze vztahy, aby pak je pro nového věřícího jednodušší přirozeně pokračovat v učednickém vztahu.

☞ OSNOVA LEKCE

- Evangelizace je pouze první fází křesťanské štafety — po ní nastupuje učednictví.
- Přirozené sítě vztahů a „vrátní“ usnadňují efektivní evangelizaci skrze vztahy.
- Noví křesťané bývají největšími evangelisty.

☞ ŽÁDOUCÍ VÝSLEDKY

Po zvládnutí obsahu této lekce by každý účastník měl:

- Vědět, proč evangelizace skrze vztahy usnadňuje začlenění nově obrácených do církve.

☞ PŘÍLOHY

4A Hodnocení evangelizačních strategií

☞ DOPORUČENÍ PRO INSTRUKTORY

Příloha 4A může být v průběhu této lekce využita jako inspirace k diskusi.

Úvod

Je nemožné založit sbor bez evangelizace, ale evangelizace sama o sobě nestačí. Zakladatelé sborů musejí používat vhodné metody evangelizace, které povedou k zakládání rostoucích sborů, nejen ke spasení jednotlivců.

Když se zamyslíme nad obrovským množstvím dostupných nástrojů a metod evangelizace a snažíme se rozhodnout, které z nich použít, musíme si připomenout náš cíl. Naším cílem, jakožto zakladatelů sborů, není jen vystavit lidi evangeliu ani jim jen pomoci rozhodnout se pro Krista. Naším cílem je získat učedníky, kteří se budou scházet k uctívání Boha a vzájemně se budovat společně s ostatním Božím lidem.

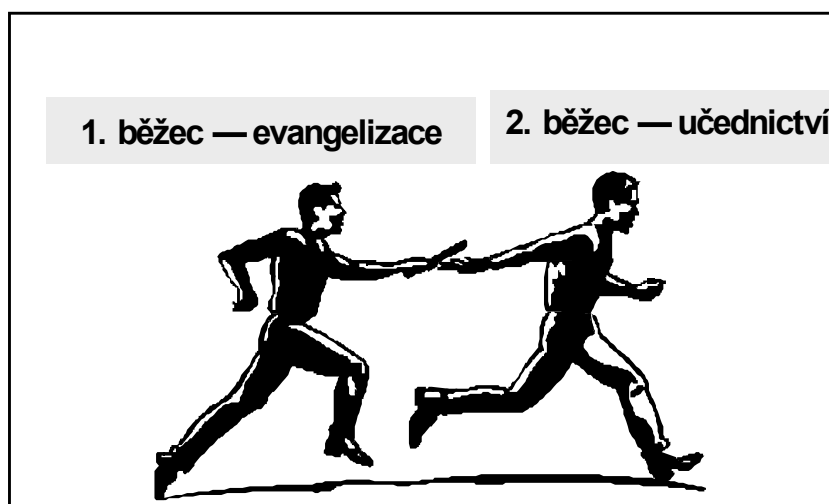
I. POTŘEBA NOVÉHO PŘÍSTUPU

Většina dnešních populárních metod evangelizace je docela jiná než evangelizace rané církve. Dnes se klade důraz na intenzivní, strukturované situace „jeden na jednoho“. Silnou stránkou kurzů, které z větší části používáme ke školení lidí pro evangelizaci, je předávání obsahu evangelia a postup, jak ho sdílet. Nezdůrazňují však vztahovou dynamiku cesty ke Kristu a nejsou tedy orientovány na začlenění lidí do církve. Jedna velká křesťanská organizace v bývalém Sovětském svazu zkoumala výsledky evangelizačního úsilí a zjistila, že „jen 5 až 10 procent zůstává v církvi poté, co kladně odpověděli na evangelium, a 90 až 95 procent odchází, protože nenajde pomoc a naplnění svých potřeb.“ To ani v nejmenším není žádoucí. Naším úkolem není získávat obrácené, nýbrž učedníky, a učedníci mají společenství s Kristovým tělem (Mt 28:19, Žd 10:25).

Zakladatel sboru by měl použít takovou evangelizační metodu, která začleňuje do církve. Potřebuje strategie, které přirozeně povedou k následné péči, učednictví a budování v rámci církve.

II. ŠTAFETA

Existuje mnoho individuálních sportů, ale štafeta je rozhodně sportem týmovým. Důležitým rysem štafety je, že první běžec musí na závěr svého běhu předat štafetový kolík druhému. Pokud zaběhne první běžec rekordní čas, ale nepředá štafetu dál, pak selhal. Průběh evangelizace se dá přirovnat k prvnímu běžci, zatímco učednictví je jako druhý běžec. Poté, co evangelista přivedl nějakého člověka ke Kristu (evangelizace), musí se nově obrácený začít budovat a růst k dospělosti v Kristu (stát se učedníkem).

Obrázek 4.1 Předání štafety

Pokud má být někdo spasen a začleněn do sboru, je třeba, aby doběhli oba závodníci. První závodník je jako pochopení základního obsahu (teologických pravd) evangelia. Druhý běžec symbolizuje spíše sociologické nebo vztahové aspekty. K dospělosti vede nejlepší cesta skrze vztahy s dalšími členy Boží rodiny. Křesťané často v dobré víře předají někomu obsah evangelia, aniž by s ním vybudovali pevný vztah. Když pak takový člověk činí pokání, nemá žádné vztahy, které by ho přirozeným způsobem vedly k učednictví, takže celý učednický proces se zabrzdí.

<i>První běžec</i>	<i>Druhý běžec</i>
Evangelizace	Učednictví
Vztah s Bohem	Vztah s Kristovým tělem
Spasení	Posvěcení
Nové narození	Růst k dospělosti

Obrázek 4.2 Dva běžci

Většina evangelizačních strategií bere do úvahy jen prvního běžce. Evangelium je prezentováno takovým způsobem, aby mu lidé rozuměli a mohli ho přijmout. Chvála Bohu za tyto evangelizační nástroje. Avšak jako zakladatelé sborů musíme brát v úvahu oba tyto běžce. Lidé, kterým svědčíme, musí evangelium nějakým způsobem slyšet i vidět. Musí být s to mu porozumět i vidět, jaký má na lidi účinek.

Druhý běžec může lépe vystartovat, pokud nevěřící vidí vztahy mezi věřícími plné lásky, radost apod. Lidé by se měli dívat na naše životy a poznat, že jsme jiní. Když začínají nevěřící říkat: „Ještě jsem nikdy necítil takovou lásku,“ pak poznáte, že dochází k evangelizaci tak, jak má (J 13:35).

Nemělo by nás překvapit, že dříve zmiňovaná agentura, která zjistila, že jen 5 až 10 procent ovoce zůstává po evangelizaci v církvi, došla také k tomuto závěru: „Podle našeho názoru nejspěšnější odpovědí na otázku následné práce je struktura domácích skupin v rámci sboru.“

Právě ve službě buňkových skupin je možné se dobře zaměřit na oba „běžce“. Je zde možné vysvětlit obsah evangelia včetně příležitosti pro otázky a zpětnou vazbu. Kromě toho jsou buňkové skupiny malé a důvěrné, takže je příležitost, aby v nich rostly a byly vidět zdravé vztahy.

III. PRINCIPY EVANGELIZACE

Následující myšlenky jsou dobrými evangelizačními principy podle všech měřítek. Zde je uvádíme, protože jsou zvláště prospěšné pro proces zakládání sborů. Jak již jsme dříve řekli, mnoho lidí učiní osobní rozhodnutí pro Krista, ale nebude chtít pokračovat ve vztahu učednictví. Zakladatel sborů musí být schopen pomoci ztraceným doběhnout celý závod, takže budou spaseni a začlení se do Kristova těla.

A. Používejte přirozené sítě

Každý člověk má síť přátel, příbuzných, spolupracovníků a dalších lidí, které dobře zná a se kterými má pravidelný kontakt. Tyto přirozené vztahy zajišťují volný tok myšlenek (zatímco diskuse mezi lidmi, kteří se neznají, mohou být plně nedorozumění a překážek). Obrácení často „putuje“ těmito sítěmi, protože evangelium, stejně jako elektřina, proudí cestami nejmenšího odporu.

Ježíš si byl těchto přirozených sítí vědom a měl schopnost oslovit nejen jednotlivce, ale také celé skupiny v rámci těchto sítí. V Matoušovi 9:9-10 Ježíš povolal Matouše a brzy se dostal do Matoušova domu, ve kterém se shromáždila celá síť celníků. Když se Ježíš potkal s rybářem Ondřejem, náhle vznikla celá skupina rybářů následujících Ježíše (J 1:40-41). Ježíš seděl u studny se samařskou ženou, a ta potom přivedla celou vesnici, aby viděli Ježíše (J 4:28-30). Když Ježíš řekl evangelium jednomu člověku, často ho potom požádal, aby tuto dobrou zprávu sdílel s lidmi ve své síti (Lk 8:38-39). Také kniha Skutků je plná příběhů celých rodin (Sk 11:14; 16:31) a celých vesnic (Sk 9:35), které přišly ke Kristu kvůli obrácení jednotlivců.

Většina lidí nejlépe svědčí těm, které dobře zná. Někteří křesťané jsou dychtiví evangelizovat, chtějí jít „ode dveří ke dveřím“, k lidem, které neznají, dříve než řekli evangelium své rodině, nejlepším přátelům nebo spolupracovníkům. Avšak měli bychom mít stále na mysli princip „přirozené sítě“. Když se lidé ze stejné sítě rozhodnou následovat Krista, je pravděpodobnější, že převezmou štafetu a zapojí se do procesu učednictví.

B. Nechte nové věřící okamžitě svědčit

Jaký druh lidí považujete za nejefektivnější evangelisty? Možná někdo odpoví „pastory“ nebo „teology“. Tady neexistují nesprávné odpovědi. Každý může být účinným evangelistou, když se nechá vést Duchem Svatým. Ale často si neuvědomujeme, že *nejefektivnějšími evangelisty jsou svým způsobem noví věřící*. Proč? Z těchto dvou důvodů:

1. Jejich víra je „čerstvá“

Nově nalezená víra je nakažlivá. I bez hlubokého teologického porozumění budou noví obrácení nadšeně dosvědčovat dramatickou změnu, která u nich nastala. Lidé uvidí jejich změnu hned po obrácení lépe, než ji mohou vidět během jejich křesťanského růstu.

2. Noví věřící stále mají nekřesťanské přátele, kteří mohou vidět změnu.

Evangelium se šíří prostřednictvím vztahů — skrze přátelství. Říká se, že jakmile je průměrný věřící křesťanem dva roky nebo víc, všichni jeho nejbližší přátelé budou také křesťané. Pamatujte, evangelizace je mnohem obtížnější mezi neznámými lidmi. Jan 4:29 poskytuje dobrý příklad zbrusu nového věřícího, který byl velmi účinným svědkem. Když se hříšná Samařanka setkala s Kristem, měla velmi jednoduché, ale hluboké svědectví: „*Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno co jsem dělala. Není to snad Mesiáš?*“ Tato žena nebyla schopna odpovědět na složité teologické otázky, ale věděla, co se s ní stalo. Kdo by se s ní o to mohl hádat? Mluvila o tom, co zažila. To bylo vše, co potřebovala vědět, aby ke Kristu přitáhla ostatní. Lidé z města se pak hrnuli za Ježíšem. Jak účinné by asi bylo její svědectví, kdyby čekala ještě jeden nebo dva roky a teprve pak začala vyprávět svůj příběh?

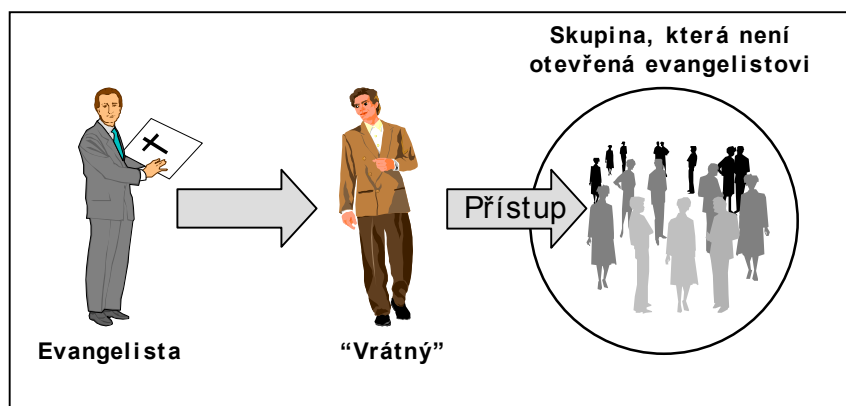
Nový věřící je mocným svědkem. Jako zakladatel sborů možná můžeš vytvořit takový plán, aby každý nově obrácený člověk mohl svědčit své rodině a přátelům. Když není možné použít plán, požádej nové věřící, abys mohl jít s nimi navštívit jejich rodinu a přátele, začít rozvíjet vztahy a také s nimi mluvit o Kristu.

C. Zaměřte se na „vrátné“

V každé skupině lidí je několik takových, kteří jsou vlivnější než ostatní. Když ve skupině dochází ke změně, tyto lidé jsou obvykle těmi, kdo ji zavádějí, nebo ji přinejmenším zavést umožňují. Když jsou tyto „vlivné osobnosti“ získány pro Krista, ostatní budou pravděpodobně následovat. Někdy lidi s takovým vlivem nazýváme „vrátní“, pro jejich vliv na skupinu a proto, že jsou také těmi, kdo otvírají dveře k ostatním lidem ve skupině.

Kdo je „vrátný“? Člověk, který...

- ...má mezi sobě rovnými dobrou pověst.
- ...je otevřený k navázání přátelství.
- ...je otevřený vůči Pánu.

Obrázek 4.3 Vrátní

Pavel, významný zakladatel sborů, této skutečnosti rozuměl. Konkrétně očekával, že získá vlivné lidi. S porozuměním, jak velký vliv mají králové (Př 16:15; 19:12), se na ně neohroženě zaměřil (Sk 9:15)! Hlásal evangelium před místodržitelem Félixem, Festem a králem Agrippou (Sk 23-26).

Pavlovou obvyklou strategií zakládání sborů bylo vyučovat v synagoze a pak v domě „vrátného“. Například ve Filipech byla „vrátnou“ Lydie (Sk 16:11-15), v Tesalonice Jáson (Sk 17:1-9) a v Korintu to byl Titus Justus (Sk 18:7). Když Pavel někoho přivedl ke Kristu, další často následovali.

Další příklady „vrátných“:

- **Žalářník ve Filipech:** „A promluvili Pánovo slovo k němu i ke všem, kteří byli v jeho domě. I ujal se jich v tu noční hodinu, vymyl jim rány a hned se dal pokřtít on i všichni jeho domácí. Pak je zavedl do domu, prostřel stůl a s celým svým domem se radoval, že uvěřil Bohu.“ (Sk 16:32-34; NS)
- **Krispus:** „Představený synagogy Krispus a všichni, kteří byli v jeho domě, uvěřili Pánu; také mnozí z Korintů, kteří Pavla poslouchali, uvěřili a dali se pokřtít.“ (Sk 18:8)
- **Štěpán:** „Víte o rodině Štěpánově, že první z celé Achaje uvěřili a dali se do služby bratřím. I vy se ochotně podřizujte takovým lidem a každému, kdo pracuje na společném díle.“ (1K 16:15-16)
- I když ostatní příklady nejsou tak jasné, viz také: **Oneziforus** (2Tm 1:16; 4:19), **Nymfas** (Ko 4:15), **Kornélius** (Sk 10:7, 24), **Akvilas a Priska** (1K 16:19; Ř 16:3-5), **Gaius** (1K 1:14; Ř 16:23).

Ve většině kultur jsou „vrátnými“ muži, hlavy rodin. Když přijdou ke Kristu, je pravděpodobné, že jejich rodina bude následovat. V každém případě „vrátní“, které se podaří získat pro Krista, s sebou přivedou další lidi.

Někdy bude „vrátný“ jako *velká ryba*. Velká ryba je obvykle v hluboké vodě daleko od pobřeží. Chytit je stojí velkou námahu — velké ryby dovedou klást pořádný odpor. Přestože celou dobu bojují s evangeliem, chycení velké ryby může stát za tu snahu!

D. Zlomte kulturní překážky

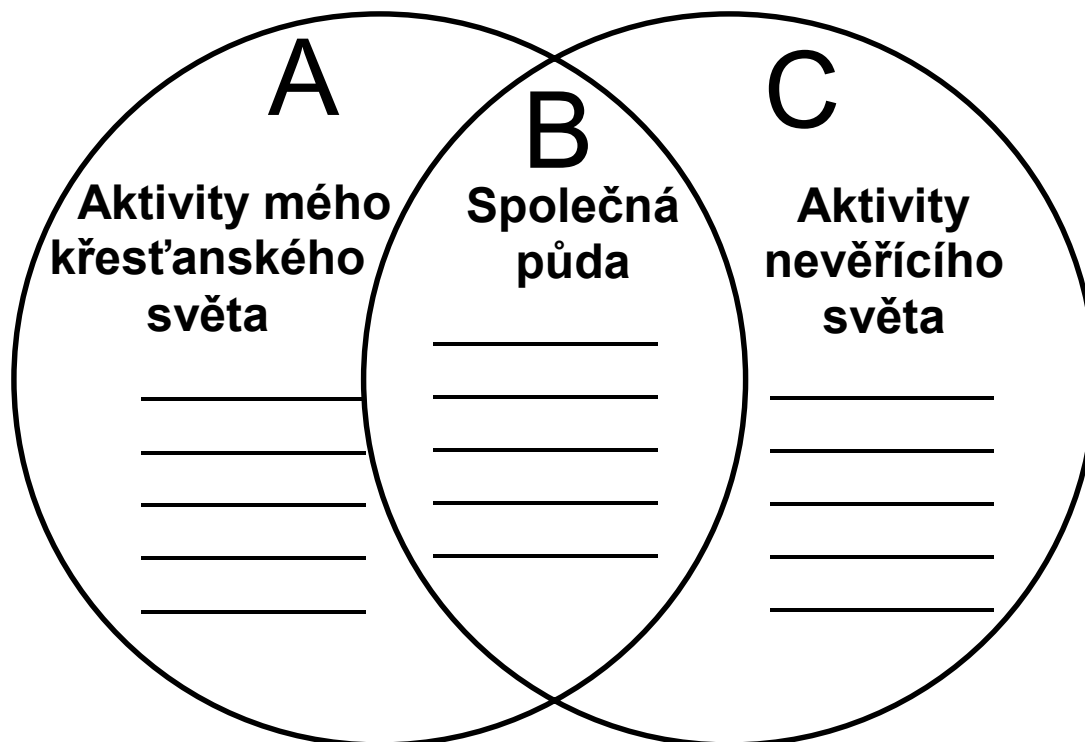
Lidé zřídka kdy překračují kulturní překážky například v tom, že by začali chodit do sboru. Mohou učinit osobní rozhodnutí pro Krista, ale možná budou váhat s rozhodnutím chodit do sboru — překročit druhý most — kvůli kulturním nebo společenským překážkám. Lidé jsou společenské bytosti, které z různých důvodů mají sklon se scházet s těmi, kdo jsou jako oni.

Noví obrázení se mnohem pravděpodobněji začlení do církve, pokud tím nebudou muset příliš změnit svou kulturu. Zamyslete se nad způsoby, jak zařídit váš sbor tak, aby odrážel společenskou a kulturní jedinečnost lidí, které se snažíte získat, aniž byste ustoupili od teologické pravdy. Pavel zcela jasně používal tuto strategii: „*Židům jsem byl židem, abych získal židy. Těm, kteří jsou pod zákonem, byl jsem pod zákonem, abych získal ty, kteří jsou pod zákonem... Těm, kdo jsou slabí, stal jsem se slabým, abych získal slabé.*“ (1Kor 9:20-23). Pavel byl ochoten přizpůsobit svou kulturu, aby zmenšil překážky, které stály mezi ním a *nevěřícími*. My děláme často pravý opak. Když chceme, aby nově obrázení „byli jako my“, brzdíme tím rozvoj pevných učednických vztahů. Místo abychom jim pomáhali běžet vítězný závod, stáváme se jim překážkami na cestě.

E. Hledejte „společnou půdu“

Někdy právě tím, čeho je zapotřebí k rozvoji vztahů a získání lidí pro Krista, je přístup hledání „společné půdy“. „Společnou půdou“ máme na mysli ty aktivity, které jsou společné jak věřícím, tak nevěřícím. „Společnou půdu“ je možné použít jako prostředek na rozvíjení vztahů a předávání evangelia.

Vyhradte si několik minut a napište několik běžných aktivit týkajících se vašeho křesťanského života. Tyto činnosti vepište v diagramu „Společná půda“ do mezer pod písmenem „A“. Pak uveďte typické činnosti průměrného dne, které jsou pro vás jako křesťana nepřijatelné, ale jsou obvyklé pro nespasené lidi ve skupině, na kterou se zaměřujete. Tyto odpovědi zapište do kruhu označeného „C“. Nakonec v části „B“ vyjmenujte aktivity, ve kterých se angažujete, které pro vás jsou přijatelné a které by byly přijatelné také pro nevěřící lidi kolem vás.

Obrázek 4.4 Společná půda

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ, OPAKOVÁNÍ A APLIKACI

1. Zauvažuj nad dvěma lidmi, které znáš a kteří se rozhodli následovat Krista, ale nechodí do sboru. Proč se nezapojili do „těla“ věřících? Vyjmenuj důvody co možná nejkonkrétněji.
2. Popište někoho, koho byste určili ve vaší cílové skupině za „vrátného“. Jak takové lidi můžete oslovit?
3. Které kulturně vhodné formy by mohly pomoci přitáhnout lidi do vašeho sboru?
4. Jakými způsoby můžete použít objevenou společnou půdu jako prostředek sdělování evangelia?

AKČNÍ PLÁN

1. Najděte si několik minut na přečtení evangelizačních strategií popsanych v příloze 6A. Zhodnoťte tyto strategie na základě principů evangelizace uvedených v této lekci. Povedou tyto strategie k vzniku nových sborů? Jak je možné každou z těchto strategií upravit, aby se zajistil vznik zdravého sboru?

LITERATURA

Zunkel, C. Wayne. *Strategies for Growing Your Church*. Elgin, IL: David C. Cook Publishing Co., 1986.

Jenson, Ron, and Jim Stevens. *Dynamics of Church Growth*. Grand Rapids, MI: Baker, 1981.

Lausanne Committee. "The Moscow Lausanne Congress: God Broke Walls." *World Evangelization*. No.78. May, 1997.

Hodnocení evangelizačních strategií

Vyhradte si několik minut na přečtení následujících evangelizačních strategií. Zhodnotte tyto strategie na základě principů evangelizace uvedených v této lekci. Poté, co si přečtete každou z uvedených strategií, zakroužkujte číslo od 1 do 5 (nejnižší až nejvyšší), které podle vás nejlépe odpovídá tomu, jak tato strategie plní kritérium uvedené v tabulce. Povedou tyto strategie ke vzniku nových sborů? Jak je možné každou z těchto strategií upravit, aby se zajistil vznik zdravého sboru?

I. EVANGELIZAČNÍ STRATEGIE 1 — EVANGELIZAČNÍ BIBLICKÁ STUDIA

Saša a Táňa bydlí ve městě s asi 100 000 obyvateli bez jediného evangelikálního sboru. S touhou založit sbor začali u sebe doma pořádat evangelizační biblické studium. Po roce ho věrně navštěvuje patnáct lidí, a nakolik je to možné říct, devět z nich jsou věřící. Uvědomují si, že skupina patnácti lidí je trochu velká na pocit důvěrnosti, takže začínají další skupinu, která se schází jiný večer v domě dalšího manželského páru. Saša doufá, že až budou mít v těchto skupinách dost lidí, pronajmou si sál a začnou mít shromáždění každou neděli jako sbor.

Množství osobního kontaktu:	1	2	3	4	5
Naplňování potřeb nevěřících:	1	2	3	4	5
Použití přirozených sítí vztahů:	1	2	3	4	5
Zaměření na ty, kdo mají zájem:	1	2	3	4	5
Práce s „vrátnými“:	1	2	3	4	5
Možnosti následné péče:	1	2	3	4	5

II. EVANGELIZAČNÍ STRATEGIE 2 — EVANGELIZAČNÍ TAŽENÍ

Alexandr má velké plány se založením sboru ve velkém městě. Je také nedávným absolventem biblické školy, kde se setkal s průbojnou americkou misijní skupinou, která nabídla, že ho v tomto projektu podpoří. Alexandr společně s Američany plánuje, že začne v červnu, kdy přijede dvacítka amerických studentů, kteří by při evangelizaci pomáhali. Plán pro týden s Američany je velmi rušný. Budou mít pronajatý sál a každý večer v něm bude kampaň s hudbou, svědectvími a evangeliem. Během dne budou Američané ve dvojicích s Rusy a překladateli chodit po městě, rozdávat letáky a chodit ode dveří ke dveřím, aby dali své večerní akce na vědomí. Alexandr očekává, že výsledkem tohoto evangelizačního týdne bude spaseno dost lidí na to, aby ihned otevřel nový sbor.

Množství osobního kontaktu:	1	2	3	4	5
Naplňování potřeb nevěřících:	1	2	3	4	5
Použití přirozených sítí vztahů:	1	2	3	4	5
Zaměření na ty, kdo mají zájem:	1	2	3	4	5
Práce s „vrátnými“:	1	2	3	4	5
Možnosti následné péče:	1	2	3	4	5

III. EVANGELIZAČNÍ STRATEGIE 3 — STOLEK S KŘESŤANSKÝMI KNIHAMÍ

Andrej a Luba jsou křesťané už dlouho. S touhou založit nový sbor, který zasáhne novou skupinu lidí, připravili následující strategii. Když si všimli, že mnoho lidí v jejich oblasti rádo čte, shromáždili tolik křesťanských knih, kolik jich našli, a postavili si stolec s křesťanskými knihami na blízké tržnici. Každý den chystají Andrej a Luba svůj stůl s křesťanskými knihami za mírné ceny. Každému, kdo se tam zastaví, aby se podíval nabízejí zdarma některé evangelizační traktáty. Mají také pracovní listy ke studiu Bible, které si lidé mohou odnést domů a pracovat na nich. Zařídili to tak, že lidé po vyplnění každého z nich s Andrejem a Lubou diskutují, než dostanou další. Tyto pracovní listy jsou evangelizační a Andrej a Luba se modlí, aby jako ovoce těchto lekcí lidé našli Krista a aby nakonec založili sbor.

Množství osobního kontaktu:	1	2	3	4	5
Naplňování potřeb nevěřících:	1	2	3	4	5
Použití přirozených sítí vztahů:	1	2	3	4	5
Zaměření na ty, kdo mají zájem:	1	2	3	4	5
Práce s „vrátnými“:	1	2	3	4	5
Možnosti následné péče:	1	2	3	4	5

IV. EVANGELIZAČNÍ STRATEGIE 4 — KŘESŤANSKÉ FILMY

Vladimír se snaží založit sbor v hlavním městě. K evangelizaci používá křesťanské filmy. Zve na ně lidi ze svého sousedství a z továrny, kde pracuje. Každé úterý večer se teď v jeho bytě schází skupina mladých zvědavých nevěřících. Setkání trvají obvykle hodinu a půl. Třicet až pětáctyřicet minut se návštěvníci dívají na video a pak následuje diskuse, kterou Vladimír vede pomocí doprovodné diskusní příručky. S použitím této metody Vladimír doufá, že ke Kristu přijde dost lidí, aby mohl založit sbor.

Množství osobního kontaktu:	1	2	3	4	5
Naplňování potřeb nevěřících:	1	2	3	4	5
Použití přirozených sítí vztahů:	1	2	3	4	5
Zaměření na ty, kdo mají zájem:	1	2	3	4	5
Práce s „vrátnými“:	1	2	3	4	5
Možnosti následné péče:	1	2	3	4	5

Překážky efektivní evangelizace

MOSTY MÍSTO PŘEKÁŽEK

☞ CÍL LEKCE

Účelem této lekce je prodiskutovat obvyklé osobní a duchovní překážky k evangelizaci a způsoby, jak je překonávat.

☞ OSNOVA LEKCE

- Vnější překážky evangelizace mohou být kulturní, jazykové, náboženské nebo duchovní.
- Vnitřní překážky evangelizace mohou být tradice, předsudky, strach a osobní hodnoty.

☞ ŽÁDOUCÍ VÝSLEDKY

Po zvládnutí obsahu této lekce by každý účastník měl:

- Realizovat plán překonávání vnějších a vnitřních překážek evangelizace.

☞ PŘÍLOHY

5A „Církev v každém národě“

5B Odpovědi na nejčastější námitky

☞ DOPORUČENÍ PRO INSTRUKTORY

Dejte lidem možnost rozdělit se na malé skupinky k diskusi nad otázkami k zamyšlení, opakování a aplikaci.

Místo procházení textu lekce zvažte možnost věnovat čas Ježíšovu rozhovoru se samařskou ženou u studny v Janovi 4 jako příkladu překonávání překážek při předávání evangelia. Pokud to nebudete dělat v průběhu lekce, zadejte toto studium účastníkům jako akční plán, který vypracují do příštího výcviku.

Poproste účastníky, aby si před započítím lekce přečetli článek v příloze 5A a byli připraveni o něm diskutovat.

I. PROBLÉM ZDÍ A POTŘEBA MOSTŮ

Po několik desetiletí byla většině věřících žijících v této oblasti zákonem odepřena výsada otevřeně sdílet víru ve svých komunitách. Církev podporovala to, aby se kolem nich vyvinula náboženská ghetta — div ne náboženské pevnosti — a všim prostupoval pocit odcizení, izolace a nedůvěry k lidem v „sekulárním“ světě. Často jediné legální místo, kde se smělo mluvit o Kristu, byla církevní budova. Tato desetiletí v myslích a tradicích těch, kdo milují Krista, zanechala trvalé následky. Byly postaveny zdi a vybudovány překážky. Tyto překážky je potřeba rozpoznat a zbourat.

Církev například často nesprávně chápala místo nespasených lidí v duchovním střetnutí. S vědomím toho, že si může ďábel použít nespasené lidi ke zkáze věřících, byli věřící vyzýváni, aby se nestýkali se svými nespasenými přáteli a sousedy. Avšak nevěřící nejsou nepřátelé. Jsou jen rukojmími v duchovní válce. Jsou cílem našeho duchovního úsilí. Jsou právě takoví, jací jsme byli bez Krista my — duchovně slepí, duchovně mrtví, duchovně zkrachovalí. Nejsou však nepřítelem, který má být poražen. Spíše jsou to rukojmí, které je třeba osvobodit. Pokud se církev nepustí do úmyslného a hrdinského úsilí, aby je přivedla k víře, jsou odsouzeni k záhubě.

K uskutečnění tohoto úkolu osvobození a získání zpět musí věřící vybudovat mosty k okolnímu nekřesťanskému světu. Často jsou naše křesťanské kultury tak cizí a podivné, že se

nevěřící nebudou snažit k nám připojit. Máme-li je zasáhnout, musíme je oslovit vybudováním mostů upřímnosti, milosrdenství, soucitu, pravdy a lásky.

Rozumějme tomu. *Budeme* nepochopení. Budeme za své snahy trpět. Přijde na nás tělesná, citová i duchovní únava. Naše zdroje musíme obnovovat tím, že budeme žít vyrovnaně. Avšak je potřeba vynaložit úsilí, abychom tuto a každou generaci zasáhli evangeliem. To je náš úkol, náš mandát a naše konkrétní břímě odpovědnosti. Příští generace věřících nemůže zasáhnout tu naši a my tady nebudeme, abychom oslovili tu jejich. Je čas zbořit hradby.

II. PŘEKÁŽKY, KTERÉ BRÁNÍ EVANGELIZACI

Známý americký misiolog Ralph Winter zmiňuje některé zajímavé postřehy týkající se evangelizace. Na základě Skutků 1:8 tvrdí, že Ježíšova slova ve Velkém poslání nás vedou k tomu, abychom svět dělili nejen na zeměpisné oblasti (moje město, má oblast, moje země a celý svět), ale také s ohledem na jednotlivé kulturní skupiny lidí. V této pasáži Ježíš mluví o Jeruzalémě, Judsku, Samaří a samotném konci země. Pro učedníky by bylo nejjednodušší a nejpřirozenější evangelizovat v Jeruzalémě a Judsku, kde všichni mluvili stejným jazykem a vyrůstali ve stejné kultuře. Pro Petra a Jana bylo kázání a vyučování v Samaří o mnoho těžší. Nejenže byly mezi Židy a Samařany velké kulturní rozdíly, ale také bylo potřeba překonat obrovské předsudky týkající se uctívání Boha. Pokud má jít misionář až na „sám konec země“, vyžaduje to velké přípravy (učit se jazyk apod.). Tomu jasně rozumíme. Ralph Winter však také upozorňuje na to, že pokud se na svět podíváme z pohledu kulturních rozdílů, *pak nemusí být „sám konec země“ vzdálen tisíce kilometrů, ale může být ve vašem městě nebo vesnici*. Ve vašich městech žijí celé skupiny lidí z jiných kultur nebo subkultur. Křesťané se někdy tak zaberou do života svého společenství, že se dokonce stanou novou subkulturou a nejsou už schopni pochopit své vlastní přátele z mládí, členy rodiny nebo sousedy.

K překročení kulturních překážek a efektivnímu sdílení evangelia je třeba použít zvláštní přístupy ve službě i evangelizaci. Všimněte si, jak mluvil Ježíš ve 4. kapitole Janova evangelia se ženou u studny. Podívejte se také na rozdíly v obsahu a formě kázání, která Pavel přednášel Židům (Sk 9:20-22) a pohanům (Sk 17:16-31). Jak Ježíš, tak Pavel museli kvůli efektivní službě lidem překonávat kulturní překážky.

Přečtěte si článek „*Církev v každém národě: Jednoduché podání složitého tématu*“ od Donalda McGavrana (příloha 5A). Při čtení uvažujte, do jaké míry si McGavran myslí, že kulturní překážky brání evangelizaci. Zamyslete se nad situací, ve které pracujete, a zhodnoťte své znalosti o kultuře lidí, mezi kterými se snažíte založit sbor.

Evangelizace bývá nejefektivnější tam, kde je třeba strhnout pouze malé množství překážek. Evangelizace je nejméně úspěšná, když se bavíte s někým, kdo je jako vy, uvažuje jako vy, rád dělá stejné věci jako vy, rozumí vašim radostem i strastem a podobně.

Existuje však mnoho kultur i subkultur, ve kterých je věřících málo, případně tam nejsou vůbec žádní. Také tito lidé potřebují slyšet evangelium. Musíme být připraveni vynaložit zvláštní snahu k překonání překážek, které nás od této skupiny oddělují. Uvažujte o jednotlivých překážkách uvedených ve zbytku této lekce v souvislosti s oblastí, ve které sloužíte. Nezapomeňte, že různé věkové skupiny, povolání a intelektuální schopnosti mohou být příčinou vzniku subkultury. Bez ohledu na to, v jaké situaci se nacházíme, musíme tyto překážky překonávat, aby mohlo evangelium jasně zaznít.

III. VNĚJŠÍ PŘEKÁŽKY EFEKTIVNÍ EVANGELIZACE

A. Kulturní překážky

Křesťanští pracovníci z jiných zemí, světadílů nebo dokonce jiných oblastí jedné velké země se často musí učit rozumět kulturním odlišnostem a přizpůsobovat se jim, aby minimalizovali propast mezi sebou a těmi, které chtějí evangeliem oslovit. Pavel napsal: „Všem jsem vším, abych zachránil aspoň některé.“ (1Kor 9:22) Byl ochoten dát stranou kulturní zvláštnosti, které by možná preferoval, kvůli vyššímu cíli, kterým bylo získat ostatní lidi pro Krista. Avšak kulturní problém není jenom problémem misionářů.

V každé kultuře si církev vytváří tradice, které mohou být ušlechtilé a efektivní v okamžiku svého zavedení, ale které po čase zastarají a ztěžkopádní. Tyto církevní kulturní tradice našich sborů mohou být patrné v naší hudbě, oblékání a architektuře — a to jmenujeme jen

některé oblasti. Pokud nám vážně jde o oslovení ztracených lidí evangeliem, je zapotřebí tyto tradice podrobit novému zkoumání a znovu je uvážit.

Kulturní	
-----------------	--

B. Jazykové překážky

Pro ty, kdo přicházejí z nějaké jiné kultury, je nejzřetelnější překážkou k účinnému zvěstování evangelia neznalost jazyka. Avšak komunikace může být problém také mezi křesťany a nekřesťany, kteří mluví stejnou řečí. V našich společenstvích se často používá velmi zvláštní jazyk. A mnohdy si to ani neuvědomujeme.

Vzpomínám si na evangelizační tažení mezi Jugoslávci. Když jsme se vzájemně loučili, bylo ve sboru obvyklé říkat: „Gospod s tobom,“ což znamená: „Pán s tebou.“ Použil jsem tuto frázi u člověka, který věrně navštěvoval naše setkání a jeho odpověď zněla: „Ne, já jdu s Milanem!“ Neměl ani ponětí, co mu chci říct nebo proč. Znal ta slova, ale byla pro něho prázdná a oba jsme byli poněkud zmatení a rozpačití.

Naše zvláštní pozdravy a duchovní slovník mohou nezasvěceným nevěřícím mezi námi působit potíže. Potřebujeme najít nové způsoby hlásání toho nejdůležitějšího — poselství o tom, že Bůh miluje ztracené lidstvo a že přišel, aby muže, ženy i děti vykoupil.

Kulturní	Jazykové	
-----------------	-----------------	--

C. Náboženské překážky

Přistupujeme k lidem s odlišným pozadím. Mohou to být nominální katolíci nebo pravoslavní, agnostici nebo ateisté. Možná se zapletli s nějakým kultem nebo sektou. Možná přikládají zcela jiný význam slovům a činnostem, které již považujeme za samozřejmé. Slova jako „spasení“, „víra“ a „důvěra“ mohou vyžadovat vysvětlení tak, aby lidé pochopili jejich význam. Může pro nás být prospěšné, když lidi, se kterými jsme ve styku, požádáme, aby nám vysvětlili své vlastní chápání pojmů, které používáme.

Také naše jednání, gesta a dokonce držení těla mohou ostatní lidi zastrášovat. Pro některé může být těžké hovořit o duchovních věcech doma. Některým je těžké uvěřit, že bývalý obchod v ulici může sloužit Božím účelům pro malý sbor. Mohou očekávat ohromné stavby s ikonami a jinými uměleckými výrazy náboženského přesvědčení. Může je znepokojovat jednoduchost našich forem uctívání a naše nenucenost vůči Bohu. Naším úkolem je získávat nespasené. Musíme najít způsoby, jak k nim vybudovat mosty.

Kulturní	Jazykové	Náboženské	
-----------------	-----------------	-------------------	--

D. Duchovní překážky

Tato poslední překážka je kvalitativně odlišná od dříve uvedených překážek. Tato kritická překážka k efektivní evangelizaci odděluje ty, kdo jsou duchovně živí, od duchovně mrtvých. Jedině Boží Duch může prostřednictvím evangelia, které neseme, dát život. Jedině on může dát nové narození a vykoupit ztracené. Konečně zbraně modlitby, Božího slova a našeho vlastního svědectví jsou tím, co Pán použije k porážení Satana a propuštění zajatců. Musíme uznávat, že odpor, kterému čelíme, přichází v konečném důsledku od Satana, a postavit se mu kvůli Pánu a jeho církvi a kvůli ztraceným, které toužíme získat.

VNĚJŠÍ PŘEKÁŽKY			
Kulturní	Jazykové	Náboženské	Duchovní

IV. VNITŘNÍ PŘEKÁŽKY EFEKTIVNÍ EVANGELIZACE

A. Bariéra našich vlastních tradic

„Takhle jsme to nikdy nedělali.“ Možná je čas dělat věci novým způsobem, ne proto, že by staré způsoby byly špatné, nýbrž proto, že možná už nejsou efektivní. Staré formy již možná

neplní svou zamýšlenou funkci. Problém, na který je nutné se zaměřit, je problém starých a nových vinných měchů. Nebudeme měnit naše základní evangelium, nesmíme ustoupit v naší bezúhonnosti, ale můžeme změnit způsob, jakým je evangelium zabaleno, abychom upoutali větší pozornost a našli ohlas.

Tradice	
----------------	--

B. Překážka našich vlastních předsudků

V každé kultuře existují skupiny lidí, které jsou odmítány s tím, že jsou nevýznamné nebo nestojí za úvahu. Také křesťané musí překonávat předsudky. Naše předsudky mohou být v podstatě etnické (vzpomeňte si na Samařanku), mravní nebo kriminální (vzpomeňte si na Zachea). Lidé mohou být zvláštní od narození nebo po nehodě (jako muž, který se narodil slepý). Je možné, že budeme náš čas a úsilí věnovat lidem přitažlivým a bohatým a přitom přehlídeme potřebné, kteří by byli vůči Kristovu evangeliu mnohem přístupnější. Připomeňte si Pavlovo napomenutí Korintským (1Kor 1:18-31) a Jakubova přísná slova (Jk 2:1-13). Proste Pána, aby očistil vaše srdce a otevřel vám srdce i oči pro všechny, kdo potřebují Spasitele.

Tradice	Předsudky	
----------------	------------------	--

C. Překážka našich vlastních obav

Služba evangelizace je služba víry. Vyžaduje odvahu riskovat svou pověst kvůli těm, kdo možná nebudou naše evangelium poslouchat. Možná máme pocit, že na službu nestačíme, a myslíme si, že toho dost nevíme a že nejsme dost kvalifikovaní. Příprava může pomoci, ale nakonec se musíme každý rozhodnout následovat Pána ve víře a poslušnosti, abychom splnili úkol, který nám dal. Bůh nám dal zbraně svého Ducha, modlitbu a Bibli. Nadto nám zaslíbil svou přítomnost s námi. Dokonce apoštol Pavel, který napsal: „Všecko mohu v Tom, který mne posiluje“ (Fp 4:13), napsal ve 2. Korintským 4:7 také to, že naše mocná zvěst evangelia je zabalena do „hliněných nádob“. A tak je zřejmé, že ta moc není z nás, nýbrž od Boha. Naše věrnost tváří v tvář strachu přináší slávu Bohu a přivádí lidi do jeho království.

Tradice	Předsudky	Obavy	
----------------	------------------	--------------	--

D. Překážka našich neslučitelných hodnot

Všichni máme určitá omezení, pokud jde o naše zdroje — energii, čas, peníze, schopnosti a dary. Každý se musíme před Bohem rozhodnout, jak tyto prostředky jako jednotlivci nebo sbory investovat, abychom uskutečnili to, k čemu nás Bůh povolává. Musí však být víc a více jasné, že pokud do našich společenství nepřicházejí noví lidé prostřednictvím záměrné evangelizace, nedochází a nebude docházet k růstu církve. Každý z nás si musí s modlitbou a v plném souladu se svým chápáním Písma určit místo pro záměrnou evangelizaci ve svém životě, svém programu a svém rozpočtu. Nikdy nebude dost prostředků na to, abychom uskutečnili všechno, co si přejeme, a tak se musíme pro získávání ztracených rázně rozhodnout.

VNITŘNÍ PŘEKÁŽKY			
Tradice	Předsudky	Obavy	Hodnoty

V. STRATEGIE K PŘEKONÁNÍ PŘEKÁŽEK

Abychom tyto vnější a vnitřní překážky překonali, bude nezbytné vyvinout cílené úsilí. Překonání vnějších překážek bude vyžadovat vážné zamyšlení a tvořivost. Pokud jde o kulturní a náboženské překážky, budeme muset investovat čas do rozpoznávání a pochopení různorodé kultury našich posluchačů. Tuto znalost musíme používat, když se učíme překonávat jazykové překážky tak, abychom mohli s nevěřícími účinně komunikovat. Pokud jde o duchovní překážky, musíme se soustředit na modlitbu a prosit Ducha Svatého, aby odemkl srdce těch, které bychom chtěli pro Krista získat. V některých případech zjistíme, že

kvůli evangeliumu „plaveme proti silným proudům vlastní denominace“. Odstranění dlouholetých překážek možná bude chtít modlitbu a smělý přístup.

Musíme se postavit také vnitřním překážkám. V Římanům 12:2 čteme, že se nemáme připodobňovat tomuto světu, nýbrž že se máme proměňovat obnovou své mysli. Máme-li vidět změnu v našem světě, musíme vidět změnu v našich sborech. Máme-li vidět změnu v našich sborech, musíme vidět změnu ve svých srdcích. A máme-li vidět změnu ve svých srdcích, musíme proměňovat své myšlení ponořením se do očišťujícího Božího slova.

Boží Duch použije Boží slovo, aby osvětlil naši mysl tak, abychom viděli věci Božím způsobem. Vytkne nám hodnoty a předsudky, které ho netěší. Dá nám odvahu udělat změny potřebné k dosažení jeho záměrů, pokud jde o evangelizaci. Dá nám víru, abychom překonali naše obavy, když se zaměříme na poslušnost jeho psanému Slovu.

V přílohách 5A a 5B najdete biblická místa zvláště vybraná k tomu, aby vám pomohla v procesu přípravy vašich srdcí a mysli na efektivní oslovení lidí Kristovým evangeliumem.

Obrázek 5.1 Překonávání překážek

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ, OPAKOVÁNÍ A APLIKACI

1. Co můžeme dělat, abychom zmírnili zklamání a zmatek, které nevěřící cítí, když navštíví naše obecnství nebo domovy?
2. Jaké věci působí, že se v neznámých situacích cítíš nepohodlně nebo nesvůj?
3. Jaké překážky jsi osobně zakusil, když jsi uvažoval o evangelizaci? Překonal jsi je? Pokud ano, jakým způsobem?
4. Které skupiny jsou ve vaší kultuře historicky obětmi předsudků? Co by Pán chtěl, abys pro vypořádání se s těmito předsudky udělal?

5. Jaké praktické změny můžeš v příštích týdnech udělat, abys zdolal překážky a rozmnožil svoji záměrnou evangelizaci?

AKČNÍ PLÁN

1. Udělejte si induktivní biblické studium 4. kapitoly Janova evangelia. Pojmenujte překážky, které Ježíš překonal, aby mohla žena u studny nakonec poznat, kým je.

2. Přečtěte si článek v příloze 5A „*Církev v každém národě: Jednoduché podání složitého tématu*“ od Donalda McGavrana. Na jednu stránku sepište svou reakci na tento článek. Souhlasíte nebo nesouhlasíte? Jak tento článek ovlivňuje vaše úvahy o evangelizaci a strategiích zakládání sborů? Připravte se na diskusi se svým vyučujícím nebo rádcem.

„Církev v každém národě“ „SNADNÉ PODÁNÍ SLOŽITÉHO TÉMATU“ OD DONALDA MCGAVRANA

ÚVOD OD RALPHA D. WINTERA

V mnoha ohledech jde o nejpozoruhodnější „list“ napsaný nejvýznamnějším misijním stratémem 20. století. Dalo by se s úspěchem pochybovat o tom, zda vůbec nějaký jiný člověk v dějinách prošel více míst, ptal se na těžké skutečnosti skutečného růstu křesťanského hnutí v zapadlejších končinách — a všechno si to hlouběji promyslel — než Donald A. McGavran. Začal jako misionář třetí generace v Indii a procestoval celý svět, ačkoli se ve svých 90 letech opět do Indie vrátil — tak moc mu přirostla k srdci.

Tam však dělal pouze větší část své práce. Jeho rozsáhlé zájmy ho vedly po celém světě a neúnavně, vytrvale tlačil své myšlenky směrem k úvahám o celém světě. Tento konkrétní stručný dokument je jako varující dopis mladším lidem, kteří přicházejí po něm, a varuje před přílišným zjednodušováním. V této stručné epistoletě zmiňuje hned sedm principů, které v sobě ztělesňují lepší pochopení základů křesťanské misie, než mnozí misionáři získají za celý svůj život.

Dopis Donalda McGavrana:

V posledních osmnácti letech 20. století by úkolem křesťanské misie mělo být hlásání evangelia v každé nezasazené skupině lidí. Mělo by na každém takovém místě vzniknout — dá-li Pán tu milost — něco, co nazýváme „sborem“, nebo naopak něco, co by se dalo označit jako „skupina rostoucích sborů“. Sousedím „skupina lidí“ mám na mysli každé sídlo, tábor, kastu, kmen, údolí, pláň nebo národnostní menšinu. Vysvětlím, že dlouhodobým cílem, ke kterému bychom měli nekompromisně a vytrvale směřovat, by nikdy nemělo být to první, ale to druhé. Cílem není jedno malé, odříznuté společenství fungující v prostředí každé skupiny lidí. Dlouhodobým cílem (mluvíme o letech nebo i desetiletích) by na každém místě měla být skupina rostoucích sborů.

METODA „PO JEDNOM“

Budeme-li přemýšlet o výše uvedené formulaci, nesmíme zapomenout, že je obvykle poměrně snadné založit v nějaké nezasazené komunitě nové křesťanské společenství. Misionář přijíždí. Spolu se svou rodinou v neděli pořádá shromáždění. Jsou prvními členy nového společenství a jakmile se naučí nový jazyk, začne kázat evangelium. Žije jako křesťan. Říká lidem o Kristu a pomáhá jim s jejich problémy. Prodává nebo rozdává letáčky a Bible. Časem díky tomu uvěří několik jednotlivců. Někdy přijdou z velmi dobrých a duchovních příčin, někdy jsou jejich motivy pochybné. Tu a tam se ale žena, muž, chlapec nebo dívka rozhodnou jít za Ježíšem. Uvěří také několik zaměstnanců misijní organizace — třeba zedníci, kteří pomáhají stavět kostel, domácí chůvy, sirotci nebo ti, kterým misionář pomohl z nějaké krize. Dějiny africké misie jsou plné sborů, které vznikly tak, že někdo koupil otroky, osvobodil je a zaměstnal ty, kteří se nemohli vrátit mezi své blízké. Ti se často rozhodli přijmout Pána. Před 150 lety to byl obvyklý způsob zakládání sborů. Když přestalo být otrokářství legální, tento postup se samozřejmě přestal užívat.

Jediné společenství vzniklé způsobem, který jsem právě popsal, je téměř vždycky různorodé — skládá se z členů různých vrstev společnosti. Několik starých, mladých, sirotků, lidí v krizi, pomocníků a těch, kdo už od počátku hledali Boha. Všichni, kdo hledají, jsou pečlivě prověřeni, zda skutečně chtějí přijmout Krista. Ve vhodném okamžiku se začne stavět kostel, a vida — „mezi tímto lidem vznikla církev“. Je to různorodá církev. Je odříznutá od všech ostatních skupin lidí, kteří v dané oblasti žijí. Žádná část obyvatelstva nemůže říci „tato skupina křesťanů, to jsou naši lidé“. A skutečně — nejsou. Je to etnicky úplně jiná skupina obyvatel.

Tento rozšířený způsob zahájení evangelizační práce je velmi pomalou metodou vedoucí ke zvěstování evangelia všem národům — a povšimněte si množného čísla „národům“. Podívejme se blíže, co se ve skutečnosti děje, když vzniká takové společenství. Každý člověk, který se stane křesťanem, je svým okolím vnímán jako někdo, kdo „nás“ opouští a přidává se k „nim“. Vzdává se „našich bohů“ a jde za „jejich bohy“. Kvůli tomu se takových lidí jejich příbuzní často zřeknou. Někdy je toto oddělení velmi bolestivé — nového křesťana vyhodí z domu, vyhrožují jeho manželce. Stovky křesťanů byly otráveny nebo zabity. Někdy je oddělení mírnější a projevuje se jen silným nesouhlasem. Přátelé je začnou považovat za zrádce. Církev, která vznikla tímto způsobem, připadá svému okolí jako parta zrádců. Je to rozdělená skupina. Skládá se z jednotlivců, kteří po jednom přišli z různých komunit, kast nebo kmenů.

Pokud někoho, kdo uvěří, vyžene nebo odmítne silně provázaná část společnosti, křesťanství sice získá jednotlivce, ale ztrácí jeho rodinu. Rodina, přátelé a sousedé jsou na takového člověka velice rozhněvaní. Právě s těmito muži a ženami teď nemůže mluvit. „Nejsi náš,“ říkají. „Opustil jsi nás, máš je raději než nás. Uctíváš teď jejich bohy a vzdal ses těch našich.“ Výsledkem je to, že rozdělená společenství složená z takto obrácených lidí rostou velmi pomalu. Dalo by se dosvědčit, že tam, kde společenství rostou tímto způsobem, je získávání dalších lidí z těch skupin, odkud pocházejí členové sboru, dvojnásobně obtížné. „Křesťané poblouznili jednoho z našich lidí,“ tvrdí zbytek skupiny. „Dáme si pozor, aby se nám to nestalo znovu.“

Uvěří-li lidé po jednom, není to nijak obtížné. Snad 90 procent misionářů, kteří zamýšlejí založit sbor, získá nakonec rozdělená společenství. To je fakt, který bych chtěl zdůraznit. Zhruba 90 procent misionářů, kteří zamýšlejí založit sbor, získá nakonec rozdělená společenství. Takoví misionáři káží evangelium, vyprávějí o Ježíši, rozdávají letáčky a Bible a evangelizují ještě mnoha dalšími způsoby. Vítají každého, kdo má zájem, ale koho nakonec získají? Občas muže, občas ženu, chlapce nebo dívku. Ty, kteří jsou z různých důvodů ochotni stát se křesťany a trpělivě odolávat mírnému nebo tvrdému odmítnutí ze strany svých blízkých.

Pokud začneme novým způsobem chápat to, jak sbory mezi nezasaženými lidmi rostou či nerostou, musíme poznamenat, že postup, který jsem právě popsal, připadá většině misionářů vymyšlený. Říkají: „Jaký lepší způsob pronikání mezi nezasažené lidi dané oblasti než získání několika jednotlivců pro Krista může existovat? Takový postup nám namísto odříznuté komunity, o které mluvíte vy, dává kontaktní body pro oslovení mnoha dalších lidí, se kterými se nově obrácený setkává. Taková je skutečná situace.“

Lidé, kteří takto argumentují, zřejmě zažili růst církve v zemi, která je do velké míry křesťanská, ve které nejsou lidé, kteří se rozhodnou pro Krista, pronásledováni a považováni za zrádce, ale naopak za ty, kteří se rozhodli správně. V takové společnosti se může každý obrácený obvykle stát prostředníkem, skrze kterého přijde křesťanská víra k jeho příbuzným a přátelům. S tím plně souhlasím. Právě to jsem měl na mysli, když jsem jednu svou knihu nazval „Boží mosty“.

Jenže v silně provázaných komunitách, ve kterých je křesťanství vnímáno jako cizí náboženství a ve kterých jsou lidé v případě vážných provinění exkomunikováni, staví snaha o získání věřících z různých částí společnosti vysoké zdi a ne mosty.

METODA „LIDÉ–HNUTÍ“

Sedm principů

Podívejme se teď na jiný způsob, jak Bůh přichází k lidem na planetě Zemi. Můj popis není suchá teorie, ale holé shrnutí očividných skutečností. Když se podíváte na dění ve světě, většině misionářů se podaří založit jen rozdělené sbory metodou „po jednom z každé sociální skupiny“, ale tu a tam se objeví skupiny rostoucích sborů vzniklých metodou „lidé–hnutí“. Vznikají, když se celý kmen nebo kasta obrátí ke Kristu. To je v mnoha ohledech lepší systém. Pokud ho máme efektivně používat, měli bychom se držet následujících sedmi principů.

První princip

Zaprvé — měli bychom mít jasno v tom, co je našim cílem. Cílem není jediný sbor ve městě nebo zeměpisné oblasti. Může to tak dopadnout, ale neměl by to být náš cíl. Cílem musí být skupina domorodých rostoucích společenství, z nichž každý člen zůstává v úzkém kontaktu se svými blízkými. Taková skupina nejlépe roste tehdy, když je v ní jeden lid, jedna kasta, jeden kmen, jedna část společnosti. Kdybyste například evangelizovali taxikáře v Taipei, vaším cílem by nebylo založení sborů, ve kterých budou nějací taxikáři, nějací vysokoškolští profesori, pár zemědělců a rybářů, ale sborů, které se budou skládat z taxikářů, jejich manželek, dětí a mechaniků. Při získávání lidí z jedné komunity je pak vzniklý sbor držen přirozenými sociálními pouty. Všichni se tam cítí jako doma. Ano, cíl musí být jasně daný.

Druhý princip

Druhý princip říká, že vedoucí na celonárodní úrovni, případně misionář a jeho spolupracovníci, by se měli soustředit na jednu skupinu. Pokud chcete založit skupinu rostoucích sborů řekněme mezi Nairy v Kerale (což je na jihozápadním okraji Indie), měli byste většinu svých misionářů a jejich spolupracovníků umístit mezi Nairy. Měli by zvěstovat evangelium Nairům a otevřeně jim říci: „Doufáme, že ve vaší kastě budou brzy tisíce těch, kdo jdou za Kristem a budou stále součástí komunity Nairů.“ Nebudou samozřejmě uctívat staré bohy, ale mezi Nairy už existuje mnoho těch, kteří bohy neuctívají vůbec — mnoho Nairů se dalo ke komunistům a starým bohům se vysmívá.

Nairové, které Bůh povolá a kteří se rozhodnou uvěřit v Krista, budou milovat své bližní víc než dříve a budou chodit ve světle. Budou to krásní spasení lidé. Zůstanou Nairy a současně se stanou křesťany. Abych to zopakoval — soustřeďte se na jednu skupinu lidí. Pokud máte tři misionáře, neposílejte jednoho za touto skupinou, dalšího za jinou a třetího 500 kilometrů daleko za někým dalším. Tím by se vám s jistotou podařilo založit sbor, který bude malý, neporooste a bude vznikat „po jednom“. Sociální dynamika těch částí společnosti, odkud do sboru lidé přijdou, bude bránit tomu, aby ke Kristu přišlo větší množství lidí.

Třetí princip

Třetí princip je povzbuzovat věřící k tomu, aby ve většině věcí zůstali mezi svými. Měli by dále jít to, co jedí jejich přátelé. Neměli by říkat „moji kamarádi jsou vegetariáni, ale od té doby, co jsem uvěřil, už jím maso.“ Co se týče oblečení, měli by vypadat přesně jako jejich okolí. Co se týče manželství, většina lidí je endogamních — trvají na tom, že „naši lidé si berou jen naše lidi“. S velkou nevolí vidí situaci, kdy dojde ke smíšenému manželství. Když však křesťané přicházejí do církve po jednom, nikoho jiného si ani vzít nemohou. Nikdo z jejich původního okolí není věřící. Když pár lidí z nějaké skupiny uvěří, tak v okamžiku, kdy by oni (nebo jejich děti) měli vstoupit do manželství, musejí si vzít partnery z jiných částí populace. Jejich okolí se pak na ně dívá a říká „Dobře, klidně si věř a měj cizí děti. Opustil jsi nás a přidal ses k nim.“

Všichni noví věřící by měli být vedeni k tomu, aby s radostí nesli vyloučení, útlak a pronásledování ze strany svých blízkých. Když někdo začne žít novým způsobem života, nejspíš se setká s nevolí svých nejbližších. Možná bude mírná, možná tvrdá. Takové odmítnutí by měl trpělivě snášet. Měl by za každých okolností říkat:

„Jsem lepším synem, než jsem byl předtím; jsem lepším otcem, než jsem byl předtím; jsem lepším manželem, než jsem byl předtím; a miluji tě víc než předtím. Můžeš mě nenávidět, ale já tě budu milovat. Můžeš se mě zřít, ale já tě budu přijímat. Můžeš mě vyhodit z domova našich předků, ale já budu žít na jeho zápraží. Nebo si koupím dům naproti. Zůstávám jedním z vás a jsem jedním z vás víc než dřív.“

Povzbuzujte nově obrácené sourozence k tomu, aby ve většině věcí zůstali důsledně mezi svými. Všimněte si ale toho, že říkám „ve většině věcí“. Nemohou zůstat spojeni se svými přáteli v uctívání model, v opjetí nebo jasném hříchu. Pokud patří k vrstvě společnosti, která získává živobytí kradením, musejí „jít a už nekrást“. Ve většině věcí (způsob mluvy, oblékání, jídlo, kam chodí, v jakých domech žijí) však stále vypadají jako dřív a měli by o to cílevědomě usilovat.

Čtvrtý princip

Čtvrtý princip je pokusit se získat pro Krista celou skupinu. Pokud se jen jeden člověk rozhodne jít za Ježíšem, nemusíte ho okamžitě pokřtít. Řekněte mu: „Budeme spolupracovat na tom, abychom přivedli pět nebo deset — a dá-li Pán, třeba i padesát — tvých přátel ke Kristu a pak tě pokřtíme spolu s nimi.“

Jeden člověk se ze společnosti vylučuje snadno, ale pokud najednou vyloučíte více než deset lidí, ztrácí svou sílu. Pokud se pokusíte udělat to se dvěma sty lidmi, je to v podstatě zbytečné.

Pátý princip

Pátý princip říká, abychom se snažili o to, aby ke Kristu v průběhu mnoha let neustále přicházel proud lidí. Jedna z obvyklých chyb, kterou misionáři na Východě i na Západě dělají, je ta, že když uvěří pár lidí — třeba sto, dvě stě nebo dokonce tisíc — začnou všichni svůj čas trávit vyučováním. Chtějí z nich udělat dobré křesťany a říkají si „pokud z nich budou pevně zakotvení věřící, evangelium se bude šířit.“ Několik let se tedy soustředí na pár sborů. Než začnou za 10 nebo 20 let opět evangelizovat, většina lidí už se nebude chtít stát křesťany. Tato situace se opakuje znova a znova. Pátý princip vyžaduje, aby se misionář hned od začátku snažil zasahovat další skupiny lidí. Namítnete: „Jenže není to zaručený způsob, jak mít nakonec křesťany, kteří ani neznají Bibli? Když se toho budeme držet, výsledkem bude mnoho nezralých věřících. Budeme mít třeba 5000 lidí, ale budou ve víře nestálí.“

Ano, takové nebezpečí tu jistě hrozí. V tomto okamžiku musíme pevně spoléhat na Nový zákon a pamatovat na krátké týdny nebo měsíce, které apoštol Pavel strávil vyučováním v nově založených sborech, než se vydal dál. Musíme důvěřovat Duchu svatému a věřit, že Bůh tyto lidi povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Pokud položíme na vášky tato dvě nebezpečí — příliš málo křesťanského vyučování a odříznutá komunita, která není schopna oslovit své okolí — druhá možnost je rozhodně horší. Nesmíme dovolit, aby byli noví věřící odříznuti od svých blízkých. Musíme se snažit o to, aby do rostoucí skupiny našich společenství neustále přicházeli noví věřící.

Šestý princip

Šestý bod říká toto: všichni věřící, ať už je jich pět nebo pět tisíc, by měli říkat, nebo alespoň mít pocit, že:

„My křesťané jsme představená hlídka našeho lidu, naší části společnosti. Ukazujeme svým příbuzným a blízkým lepší způsob života. Náš způsob života je dobrý pro nás, kteří jsme se stali křesťany, a bude velmi dobrý i pro vás, tisíce lidí, kteří teprve uvěříte. Nedívejte se na nás v žádném směru jako na zrádce, prosím. Jsme lepšími syny, bratry a manželkami, lepšími členy svých kmenů, příslušníky svých kast, lepšími členy odborů než kdy dříve. Ukazujeme cestu, jak vést lepší život a zůstat přitom součástí této společnosti. Dívejte se na nás jako na průkopníky našeho lidu, kteří vcházejí do nádherné zaslíbené země.“

Sedmý princip

Poslední princip, který bych chtěl zdůraznit, je tento: neustále zdůrazňujte bratrství. V Kristu není Žid ani Řek, otrok ani svobodný, barbar ani divoch. Všichni jsme jedno v Kristu Ježíši, ale nezapomínejme přitom, že Pavel nenapadal všechny nedokonalé společenské instituce. Nesnažil se například zrušit otroctví. Pavel řekl otrokovi, aby byl lepším otrokem, a jeho pánu, aby byl lepším pánem.

Pavel také v této známé pasáži zdůrazňující jednotu říká, že není „muž ani žena“. Přesto byste však jako křesťané na svých internátech či v sirotčincích měli stále spát v oddělených místnostech! V Kristu není žádné rozdělení mezi pohlavími. Chlapci i dívky jsou v Božích očích stejně vzácní. Muži z tohoto i onoho kmene jsou pro Boha stejně vzácní. Všichni jsme hříšníci spasení z milosti. To je všechno pravda, ale existují i jisté společenské konvence, kterých se křesťané v dnešní době drží.

Když budeme zdůrazňovat bratrství, nezapomeňme, že nejlepším způsobem, jak ho dosáhnout, je vést ke vztahu poslušnosti vůči Kristu neustále rostoucí počet mužů a žen z každého národa, lidu, z každé vrstvy společnosti. Když poroste počet křesťanů ve všech částech společnosti, neuvěřitelně se zvýší možnost zažívat skutečné bratrství, spravedlnost a dobrotu. Nejlepší způsob, jak dosáhnout spravedlnosti — ne-li vůbec jediný způsob — je to, že velké množství lidí ze všech vrstev společnosti se plně oddá Kristu.

ZÁVĚR

Při snaze napomoci lidem z každého národa jít za Kristem si nesmíme myslet, že „po jednom ze společnosti do církve“ je špatná metoda. Jedna vzácná duše ochotná přestat tvrdý útlak jen proto, aby šla za Ježíšem — jedna převzácná duše, která přijde sama od sebe — je způsob, jakým Bůh žehnal a žehná spasení lidstva. Je to ale pomalý způsob. Je to způsob, který často nejbližším lidem uzavře cestu k evangelium.

Někdy je metoda „po jednom“ jediná možná. Když taková situace nastane, chvalme za ni Pána a žijme s omezeními, která přináší. Povzbuzujme všechny ty nádherné Boží děti, které snášejí pronásledování a útlak, aby se modlili za své milované a neustále usilovali o to, aby jejich blízcí mohli uvěřit a být spaseni.

„Po jednom“ je jedním ze způsobů, kterými Bůh žehná růstu své církve. „Lidé–hnutí“ je další způsob. Velký růst církve v novém prostředí plném cizích náboženství vždycky vzešel z takových hnutí, nikdy z růstu po jednom. Je pravda, že růst po jednom je často začátek. V knize Boží mosty, kterou Bůh použil k tomu, aby zahájil hnutí růstu církve, jsem použil podobenství — píšu tam, že misionáři začnou mluvit o Kristu na pouštní pláni. Život je tam těžký a počet křesťanů zůstává malý. Je třeba mnoho misionářů. Tu a tam však misionáři nebo noví věřící najdou cestu ven z té nehostinné pustiny a vydají se do pohostinných hor. Tam žije mnoho lidí a mohou tam vznikat skutečné sbory. Tam církev roste a sílí. To je země lidí a hnutí.

S tímto podobenstvím vás zanechám. Přijímejme to, co Bůh dává. Když náš sbor poroste po jednom, přijměme to a vedme lidi, kteří uvěří, k odevzdání celého života Kristu. Modleme se však, abychom po takovém začátku mohli jít dál, na hojnější pastviny, do úrodnějších zemí, kde se křesťany stávají velké skupiny mužů a žen ze stejných vrstev společnosti a otvírají tak cestu probuzením pro Krista v každém národě na Zemi. Naším cílem by měla být hnutí lidí pro Krista na každém místě. Tam bude evangelium podpořeno dynamikou sociální sounáležitosti a přivede zástupy z temnoty do Božího nádherného života. Usilujme o to, abychom k tomu směřovali těmi nejefektivnějšími metodami.

Odpovědi na nejčastější námítky

POUŽÍVEJTE AUTORITU PÍSMÁ

Lidé, se kterými se setkáváme, pocházejí z různých prostředí. Na upřímné otázky, které nám pokládají, existují odpovědi. Můžete jim pomoci najít odpovědi v Písmu — pokud se budete sami seznamovat s tím, co Písmo o těchto „oblíbených“ tématech říká.

„Když je Bůh tak mocný a milující, proč dopouští na světě všechno to zlo? Proč to nezastaví?“

Bible říká, že Bůh stvořil dokonalý svět, a že zlo je výsledkem neposlušnosti a vzpoury Satana a člověka proti Bohu. Zlo a utrpení způsobuje hřích, ne Bůh. Bůh naopak udělal vše potřebné pro to, aby překonal problém zla — poslal Ježíše Krista, aby za naše hříchy trpěl a zemřel. Bůh ale respektuje naši svobodu volby. Můžeme se rozhodnout přijmout Krista a nový život, který nabízí, nebo pokračovat ve vzpouře, která plodí zlo.

Zapamatujte si: Římanům 1:28

„Nejsou křesťané příliš troufalí, když tvrdí, že Ježíš Kristus je jedinou cestou do nebe? Co třeba lidé, kteří upřímně věří nějakému jinému náboženství?“

Nejde o upřímnost, ale o pravdu. Učení, která si odporují, nemohou být všechna pravdivá. Jakákoli dávka upřímnosti nezpůsobí, že se něco nepravdivého stane pravdivým. Člověk se může upřímně mýlit. Není také důležité, co si myslí křesťané — důležité je to, co říkal Ježíš Kristus.

Zapamatujte si: Jan 14:6

„A co lidé, kteří o Kristu nikdy neslyšeli? Půjdou do pekla?“

Ježíš jasně řekl, že nikdo se nemůže dostat do nebe bez něj. Ale Římanům 2:12-15 říká, že nikdo nebude odsouzen jen proto, že o Ježíši nikdy neslyšel. Bude souzen podle toho, co věděl a dělal s ohledem na dobro a zlo. Pravdou je, že nikdo na světě nedodrhuje dokonale své morální zásady, ani nemluví o Božích zásadách, kterých si nemusí být vůbec vědom.

Zapamatujte si: Římanům 1:19-20

„Není Bible jen sbírka náboženských mýtů napsaných lidmi? Není plná chyb?“

Ti, kdo studují Bibli, vědí, že taková obvinění jsou nepravdivá a chabě podložená a nevycházejí z osobních zkušeností s Písmem. Ti, kdo Bibli psali, tvrdili, že byli inspirováni Bohem, který jim dal zjevení, a vedeni Duchem svatým k tomu, aby zaznamenali události, které jsou důležité jako Boží poselství pro člověka. Do posledního detailu se naplnily desítky předpovědí napsaných o stovky let dříve, než se staly. Jiná proroctví na své naplnění stále čekají. Takové předpovědi může dát jen Bůh.

Zapamatujte si: 2.Petrův 1:16

„Jestli je Ježíš opravdu ta správná cesta, proč existuje tolik křesťanských pokrytců? Proč se nechovají podle toho, co říkají?“

Ne každý, kdo se prohlašuje za křesťana, jím opravdu je. Jen ti, kdo osobně přijali Ježíše Krista jako Spasitele a Pána, jsou narozeni znovu. Každá skupina nebo organizace má některé členy, kteří nejsou ve svém přesvědčení upřímní. Nemůžeme přece vyhodit celou peněženku, když zjistíme, že je v ní jedna padělaná mince. Dokonce ani opravdový křesťan netvrdí, že je dokonalý. Uvědomuje si, že stále potřebuje Kristovu pomoc. Pokud někdo hledá dokonalost, najde ji pouze v Kristu. Pokud hledá skutečnost, najde ji v tisících upřímných křesťanů, kteří chodí s Kristem.

Zapamatujte si: Římanům 14:12

„Proč tolik vzdělaných lidí odmítá Kristovo učení? Není to důkaz, že víra v Krista se neslučuje s vyšším vzděláním?“

Víra v Ježíše Krista a vzdělání se vzájemně nevylučují. Mnozí velcí vědci v minulosti i současnosti upřímně věří v Ježíše Krista. Otázka Kristových nároků souvisí s morálkou, ne s inteligencí. Proto odmítá vzdělaný člověk evangelium ze stejných důvodů jako nevzdělaný. Společným jmenovatelem jejich odmítnutí je neochota podřídit se Kristově autoritě.

Zapamatujte si: 1. Korintským 1:21

LITERATURA

Navigators. *Personal Evangelism Scripture Memory Course*, Colorado Springs, CO: Navpress, nedatováno, USA.

Proces obrácení

POMOZME LIDEM PŘIBLÍŽIT SE VÍŘE V KRISTA

☞ CÍL LEKCE

Účelem této lekce je prodiskutovat obrácení jako proces, který bychom měli předvídat a spolupracovat v něm.

☞ OSNOVA LEKCE

- Musíme začít mluvit o Kristu ne tam, kde je to pro nás pohodlné, ale kde je to pohodlné pro naše posluchače.
- Existuje jen jedno evangelium, ale k jeho sdílení můžeme použít mnoho různých metod.

☞ ŽÁDOUCÍ VÝSLEDKY

Po zvládnutí obsahu této lekce by každý účastník měl:

- Být obeznámen s Maslowovou hierarchií potřeb.
- Znat proces směřování člověka k víře a odevzdání se Kristu.
- Být obeznámen se čtyřmi fázemi evangelizace a začít poznávat lidi, kterým v rámci těchto fází sloužíme.
- Chápat, že když chceme posunout lidi k víře, musíme začít mluvit o Kristu nikoliv tam, kde se my cítíme pohodlně, ale tam, kde se pohodlně cítí naši posluchači.

☞ PŘÍLOHY

6A Profil lidí, které chcete evangelizovat

6B Tři principy strategické evangelizace

6C Jak Ježíš přistupoval k jednotlivcům

☞ DOPORUČENÍ PRO INSTRUKTORY

Toto je dvouhodinová lekce. Před začátkem svého vyučování požádejte účastníky, aby si zopakovali, co se naučili při svém studiu podobenství o půdách v Matouši 13:3-9, 18-23.

Tato lekce se odkazuje na principy probírané ve 4. lekci části Buněčné skupinky („Evangelizace buněčnými skupinkami“). Pokud účastníci tuto lekci zatím neprostudovali, doporučuje se předem stručně probrat alespoň úvodní část dané lekce „Dva druhy nevěřících“.

Úvod

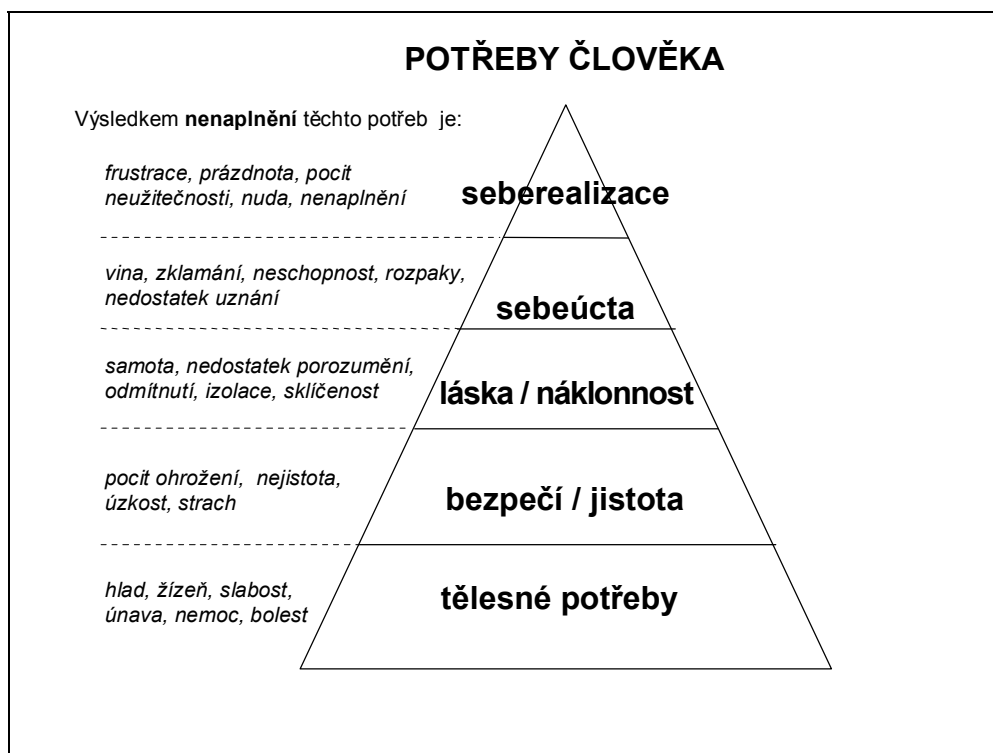
V našem studiu rozsévače v Matouši 13 jsme viděli, že výsledek žně byl určen stavem půdy, do které padlo dobré zrno. Zrno, které dalo dobrou úrodu, bylo zaseto do dobré půdy. Ježíš konkrétně řekl: „U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe...“ (v. 23). Před začátkem naší evangelizace je zapotřebí, abychom důkladně prozkoumali, na jakou půdu máme zasévat. To znamená, že se musíme podívat na lidi, které chceme evangelizovat, a zjistit, co můžeme udělat, abychom jim pomohli jasně porozumět evangeliu. (Všimněte si, že lidé v podobenství měli tvrdá srdce, protože zvěst nechápalí.) V této lekci se chceme podívat na některé nástroje pro posouzení lidských potřeb a hodnocení jejich postoje vůči Bohu, což tvoří první krok v tom, abychom jim pomohli porozumět a přijmout dobrou zprávu.

Možná se zeptáte „proč bychom se měli zajímat o všechny potřeby těch lidí, když už víme, že jejich hlavní potřeba je Boží milost vedoucí ke spasení?“ Odpověď je jednoduchá. Pomáhá nám to „setkat se

s nimi tam, kde jsou.“ Když porozumíme nejzákladnějším lidským potřebám, budeme jim schopni lépe ukázat Boží lásku právě skrze naplnění těchto potřeb.

I. HODNOCENÍ LIDSKÝCH POTŘEB

Psycholog Abraham Maslow vypracoval ukazatel potřeb, které jsou společné celému lidstvu. Jeho závěr je, že člověk nebude motivován k dosažení vyšší úrovně potřeby, dokud nebyla naplněna nižší úroveň jeho potřeb. Například je-li člověk hladový, jeho prvořadým zájmem bude dostat jídlo, ne získat si uznání, což je až vyšší potřeba. Obrázek 6.1 shrnuje Maslowovu hierarchii lidských potřeb. Obsahuje různé potřeby spolu s problémy, které jsou následkem jejich nenaplnění.

Obrázek 6.1 Potřeby člověka: Upraveno podle Maslowovy hierarchie lidských potřeb

Po důkladném zvážení lidských potřeb a zvážení důsledků jejich nenaplnění (obrázek 6.1) se podívejte na obrázek 6.2 a zamyslete se nad Božím zaopatřením všech těchto lidských potřeb.

Obrázek 6.2 Boží zaopatření lidských potřeb

Ježíš Kristus je odpovědí na potřeby každého člověka. Ale Kristus tyto potřeby naplňuje prostřednictvím svého těla — *církev*. Pokud nerozumíme potřebám člověka, nebudeme vědět, jak je pomoci naplnit. Kde byste na tomto grafu umístili lidi, které evangelizujete?

II. JAK DALEKO JSOU LIDÉ VE SVÉM CHÁPÁNÍ EVANGELIA

Pochopení potřeb lidí je pouze první krok. Aby byla naše evangelizace efektivní, musíme také vědět, kde je daný člověk ve svém chápání Boha: je ateista, který ani nevěří, že existuje nějaký bůh? Hledá Boha? Je na Boha rozhněvaný?

Lekce 4 v oddílu Buněčné skupinky („evangelizace buněčnými skupinkami“) se zabývá dvěma typy nevěřících, „typem A“ a „typem B“. Nevěřící typu A se do nějaké míry zajímají o Boha či Bibli a jsou otevření Božímu vedení ve svých životech. Nevěřící typu B jsou ti, které Bible nezajímá, do sboru odmítají přijít a třeba ani nevěří v Boha. Mohou evangelium otevřeně odporovat nebo se vůči němu stavět nepřátelsky.

Obrázek 6.3 ukazuje několik kroků, které lidé dělají na své cestě k Bohu. Pečlivě tento obrázek prostudujte. Někteří nevěřící typu B nemusí mít v této tabulce zatím žádné místo, zatímco jiní už se nacházejí v jedné z fází „přiblížování“. Nevěřící typu A však mohou být ve kterémkoli stádiu předcházejícím „sklizni“.

Tato tabulka se vám může hodit, když určujete duchovní stav nějakého člověka, ať už se jedná o nevěřícího typu A nebo B. Zamyslete se nad lidmi, za které se modlíte, se kterými trávíte čas a kterým svědčíte. Kam Kam byste je na tento graf umístili?

REAKCE ČLOVĚKA	
O B D Ě L Á V Á N Í	<p>-12 JDE SI SVOU CESTOU</p> <p>-11 VĚDOMÍ PŘÍTOMNOSTI POSLA</p> <p>-10 Kladný postoj k poslovi</p> <p>-9 VĚDOMÍ ROZDÍLU V ŽIVOTĚ POSLA</p> <p>-8 POČÁTEČNÍ VĚDOMÍ VÝZNAMNOSTI BIBLE PRO ŽIVOT</p>
R O Z S Ě V Á N Í	<p>-7 Kladný postoj k Bibli</p> <p>-6 VĚDOMÍ ZÁKLADŮ EVANGELIA</p> <p>-5 POROZUMĚNÍ SMYSLU A DŮSLEDKŮM EVANGELIA</p> <p>-4 Kladný postoj k evangeliu</p>
S K L I Z Ě Ň	<p>-3 UZNÁNÍ OSOBNÍ POTŘEBY</p> <p>-2 ROZHODNUTÍ JEDNAT</p> <p>-1 POKÁNÍ A VÍRA</p> <p>0 NOVÉ STVOŘENÍ V KRISTU!</p>
S H R O M Á Ž D Ě Á Í	<p>+1 POTVRZENÍ VÍRY A ZÁKLADY</p> <p>+2 ZAČLENĚNÍ DO PEČUJÍCÍHO KŘEŠŤANSKÉHO SPOLEČENSTVÍ</p> <p>+3 RŮST! ZRÁNÍ DO PODOBY KRISTA</p> <p>+4 CHOZENÍ! MOBILIZACE — „ŽIVÝ“ DŮKAZ PRO OSTATNÍ</p>

Po seznámení s tímto diagramem si položte následující otázky:

- Kam do tohoto diagramu zapadají lidé, se kterými pracuji?
- Ve kterém stadiu lze použít existující nástroje pro evangelizaci?
- Ve kterých stadiích je kritický nedostatek materiálů, které by bylo možné použít u lidí, se kterými pracuji?

Obrázek 6.3 Kroky k víře

III. POROZUMĚNÍ ČTYŘEM FÁZÍM ZÍSKÁVÁNÍ LIDÍ PRO KRISTA

V podobenství o rozséváči v Matoušovi 13 jsme viděli, že Ježíš použil obraz rozséváče k objasnění pravdy o žni – zvláště pokud jde o stadium rozsévání a sklizně. I když se zde konkrétně nezaměřuje na další aktivity, které jsou součástí celého procesu, myšlenka „zemědělství“ se v celém Písmu často používá (Mt 9:37; L 10:2; J 4:35; 1Kor 3:5-9; Ga 6:9). Když přemýšlíme o všem, co souvisí s tím, že někdo přijde ke Kristu, může být užitečné rozdělit úkol evangelizace na čtyři fáze, jak to ukazuje obrázek 6.4.

Aktivita	Obdělávání	Rosévání	Žeň	Shromažďování
Vysvětlení	Oslovuje srdce prostřednictvím láskyplných vztahů	Oslovuje mysl prostřednictvím argumentů a komunikace	Oslovuje vůli s žádostí uvěřit a obrátit se	Oslovuje celého člověka, aby osobně rostl v Kristu
Důraz	Přítomnost posla	Zvěstování pravdy evangelia	Přesvědčování k rozhodnutí	Účast a začlenění v místním společenství
Biblické příklady	Jan 3 a 4	Jan 4 a Skutky 8	Jan 4 a Skutky 16	Skutky 2:40-47 a Skutky 8
Kroky k víře	-12 až -8	-7 až -4	-3 až 0	+1 až +4

Obrázek 6.4 Čtyři fáze aktivity související se získáváním lidí pro Krista

IV. STANOVENÍ EVANGELIZAČNÍ STRATEGIE

Následující příklad vám pomůže stanovit evangelizační strategii na základě informací, které jste se dosud dověděli. Také pracovní list v příloze 6A je užitečným průvodcem, který můžete použít k vypracování profilů lidí, které budete evangelizovat.

A. Základní potřeby

Maria je mladá žena z rozvedené rodiny. Je jedináček a byla svým otcem odmítána. Její matka byla tak zaneprázdněna staráním se o rodinu, že na ni měla málo času. Spolu se svou matkou bydlela ve městě daleko od širší rodiny. Nyní jako dospělá se cítí nemilována. Zhodnotíte její potřebu lásky / náklonnosti. (Viz Maslowova hierarchie potřeb na obr. 6.1.)

B. Přístupnost evangeliu

Na své cestě k víře je Marie v kroku -12 (viz obr. 6.3). Marie nemá žádnou náboženskou výchovu a žádný kontakt s křesťany. Má mlhavou představu o tom, jak může být církev pro ni důležitá, a o Ježíšových nárocích neví nic.

C. Hodnocení vaší evangelizační strategie

Marie ještě není připravena pro zasévání. Dát jí traktát nebo Bibli by se pravděpodobně minulo účinkem. Potřebuje, aby jí někdo ukázal Kristovu lásku ve vřelém ovzduší přijetí — viz stadium *obdělávání* v tabulce 6.4. Rozhodnete se, že ji pozvete na skupinku, kde se hodně projevuje zájem jednoho o druhého. Pak ji můžete pozvat na evangelizační studium Bible.

Když určíte strategii, jak oslovit lidi, které vám Bůh už položil na srdce, můžete se také začít modlit za oslovení lidí, kteří — budou-li evangeliem zasaženi — budou mít pro evangelizaci vaší cílové oblasti strategický význam (viz příloha 6B).

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ, OPAKOVÁNÍ A APLIKACI

1. Máš sklon přistupovat ke každému člověku se stejnou evangelizační metodou nebo nástrojem? Jak zvýšíš svou všestrannost?

AKČNÍ PLÁN

1. Vypracuj si pracovní list v příloze 6C, který ti pomůže na základě Písma pochopit, že k lidem s různými potřebami se musí přistupovat různými způsoby. Tento pracovní list se dívá na různé příklady v Novém zákoně, ve kterých se Ježíš zjevuje různým druhům lidí.
2. Pracovní list v příloze 6A použij jako vodítko k práci s dalšími dvěma lidmi ve své modlitební trojici. Vypište si jména všech lidí, za které se modlíte, a zhodnoťte, kde jsou na stupnici potřeb a kam míří na cestě ke Kristu (kroky k víře). Určete, co byste měli dělat, abyste je účinně zasáhli evangeliem.
3. Prostuduj si přílohu 6B — tři principy pro strategickou evangelizaci. Kdo jsou vlivní „vrátní“ ve vaší cílové oblasti? Co můžete udělat, abyste tyto lidi zasáhli evangeliem?

Profil lidí, které chcete evangelizovat

PRACOVNÍ LIST

Důležité informace, které jsme se dozvěděli z případové studie o Marii, můžeme shrnout pomocí níže uvedené tabulky. Dobře si tento příklad prohlédněte a pak použijte prázdné tabulky na další stránce k tomu, abyste zjistili potřeby a reakce lidí, za které se modlíte ve svých modlitebních trojicích.

JMÉNO	ZÁKLADNÍ POTŘEBY (POPIŠTE, VIZ OBR. 6.1)	REAKCE NA VÍRU V KRISTA (VIZ OBR. 6.4)
Marie	<i>Láska / náklonnost</i> - jedináček - z rozvedené rodiny - odmítnutí otcem - matka příliš zaneprázdněna na to, aby jí projevila svou náklonnost	-12 <i>Marie si jde vlastní cestou.</i> <i>Tím, že žije v pravoslavné zemi, ví, že existuje tradiční církev, ale nemá pocit, že by jí měla co říct. Nikdy se osobně nesešla s křesťany a neví o Kristových nárocích.</i>

HODNOCENÍ: Je ve stadiu „obdělávání“. Aby mohlo být zasévání účinné, potřebuje láskyplné vztahy.

VZOROVÝ LIST S PROFILY PRO ÚKOLY Z AKČNÍHO PLÁNU

JMÉNO	ZÁKLADNÍ POTŘEBY (POPIŠTE, VIZ OBR. 6.1)	REAKCE NA VÍRU V KRISTA (VIZ OBR. 6.4)

HODNOCENÍ: _____

JMÉNO	ZÁKLADNÍ POTŘEBY (POPIŠTE, VIZ OBR. 6.1)	REAKCE NA VÍRU V KRISTA (VIZ OBR. 6.4)

HODNOCENÍ: _____

Tři principy strategické evangelizace

Níže jsou uvedeny tři strategické principy, které vám pomohou oslovit lidi s různou přístupností vůči evangeliu.

I. STRATEGICKÉ ROZSÉVÁNÍ

Každý zakladatel sborů se musí ve své službě potýkat s otázkou priorit. Do této otázky patří i úvahy o tom, kam je třeba zaměřit svou evangelizační snahu. Máme se soustředit na ty, kteří jsou evangeliu otevření, nebo na ty, kteří mu odporují? Ačkoli jde o dvě oddělené skupiny, apoštolové se snažili věnovat oběma skupinám.

A. Lidé s větším porozuměním pro pravdu mohou směřovat ke Kristu rychleji

Při čtení knihy Skutků si položte otázky: Kam apoštol Pavel šel, když vstoupil do nějakého města? S kým navazoval kontakt nejdříve? Proč šel nejprve k těmto lidem? Pavlova strategie zjevně spočívala v tom, že nejprve šel vždy k Židům. Proč Pavel začínal nejčastěji se Židy?

Věřím, že byl přesvědčen, že tito lidé jsou připraveni přijmout evangelium a mohou být přivedeni do církve a mobilizováni pro službu co možná nejdříve. Židé už znali Starý zákon a o Bohu toho hodně věděli. Musíme pochopit, že Pavel chtěl zasáhnout poselstvím evangelia co nejrychleji co největší počet lidí. Apoštol věděl, že někteří lidé jsou vůči evangeliu přístupnější a jsou připraveni slyšet a přijmout duchovní pravdu více než jiní. Skutečnost, že nebyl vždy vřele přijat, neznamená, že jeho strategie byla nesprávná.

Když však Židé v některém městě odmítli poselství evangelia a ukázalo se, že jsou mu otevřenější pohané, šel Pavel za pohany. Tuto strategii Žid-pohan vidíme znovu a znovu ve městech, která Pavel navštívil.

Nezapomeňme, že naším cílem je saturační zakládání sborů. Čím více lidí do tohoto úkolu zapojíme, tím lépe. A jakmile lidé přestanou být žňovým polem, stanou se součástí žňových sil. Sdílejte dobrou zprávu se všemi, kdo budou poslouchat, ale zaměřte se na lidi, kteří se mohou rychle stát součástí Božího týmu služebníků.

B. Lidé s větším vlivem („vrátní“) mohou směřovat ke Kristu pomalu, ale jejich dlouhodobý účinek pro evangelium může být větší.

Nejlepším příkladem je opět sám Pavel. Měl všechny předpoklady, aby byl účinným Božím nástrojem. Byl nesmírně horlivý. Ale dlouho mu trvalo, než si uvědomil — a nakonec se to stalo až prostřednictvím přímého setkání s živým Kristem — že se potřebuje obrátit ke Kristu. Pavel sám pak zatoužil jít do Říma a svědčit tam císaři — nejvlivnějšímu člověku na světě — ačkoli to znamenalo dostat se tam jako vězeň v okovech (Sk 25:11, 27:24). Jestli vám Bůh položil na srdce, abyste evangelizovali vlivného člověka ve vaší společnosti, vytrvejte v tomto vztahu. Štědře ho „zalévejte“. Máte něco, co ten člověk potřebuje! Modlete se! Požádejte Boha, aby vám otevřel dveře příležitosti, a pak je vyhledejte! Pamatujte, že Saul, pronásledovatel církve, se stal Pavlem, apoštolem pohanů.

II. STRATEGICKÝ ŽIVOT — SETKÁVEME SE S LIDMI TAM, KDE JSOU; NE TAM, KDE JE NÁM POHODLNĚ

A. Jan 3, 4, 9 — ohled na jednotlivce

Na tom, jak v těchto kapitolách Pán hovořil se třemi konkrétními jednotlivci, vidíme, že každému pomohl objevit jeho potřebu různým způsobem. Vzdělanému farizeji Ježíš pomohl pochopit, že vůbec nerozumí duchovní oblasti. Samařské ženě u studny Ježíš umožnil, aby se cítila dobře, a probudil její duchovní žížeň po Bohu. U muže, který se narodil slepý, Ježíš naplnil jeho fyzickou potřebu a vytvořil v něm hlad po osobním vztahu. Princip, který v tomto vzájemném působení jasně vidíme, spočívá v tom, že Ježíš nejednal s lidmi jen jako s „dušemi s ušima“. Viděl skutečné lidi se skutečnými potřebami a nabízel jim opravdový vztah.

B. 1. Korintským 9:19-23 — evangelizace „vtělením“

Moudrý rybář pozoruje ryby, které chce ulovit, a zjišťuje, jaké druhy jídla a kdy ryby jí a kde a jak hluboko plavou. Vybírá návnadu, která je přirozenému prostředí ryby nejpodobnější, a používá ji, aby rybu přilákal. Moudrý rybář nedává na háček maďarský guláš jen proto, že ho má rád! Jako evangelisté musíme pochopit způsob, jak nevěřící uvažuje, zjistit věci, kterých si váží, a překlenout propast mezi jeho potřebami tak, jak jim rozumí on, a jeho duchovními potřebami, jak je odhaluje Duch a slovo Boží.

III. STRATEGICKÉ ZNALOSTI — SPOKOJENÍ LIDÉ OBVYKLE NEHLEDAJÍ ZMĚNU

A. 1. Korintským 1:18-31

Lidé, kteří jsou spokojení a myslí si, že všechny odpovědi už znají, přicházejí ke Kristu velmi těžko. Do této skupiny patří intelektuálové, bohatí lidé a lidé s vysokým postavením. Je pravda, že často musí v jejich životě dojít k nějaké krizi, aby začali naslouchat poselství evangelia. Musíme si uvědomit, jakou příležitost k evangelizaci taková situace skýtá. Musíme také být s těmito lidmi v kontaktu, abychom věděli, kdy je trápí nějaké problémy, a mohli včas reagovat poselstvím o naději.

B. Matouš 9:12

Moudrý rybář jde lovit, když jsou ryby hladové, ne když jsou právě nakrmené. Jako evangelisté máme za úkol lidem pomoci poznat jejich potřeby, které je nutné naplnit, a vytvořit v nich hlad po Kristu. Musíme poznat, že lidé, kteří nejsnadněji poznají své potřeby, budou také nejpřipravenější uvažovat o Kristově řešení — pokud opravdu touží po řešení. Nejsou-li lidé hladoví po evangeliu, požádejte Ducha Svatého, aby v nich vzbudil hlad.

SHRNUTÍ

Zapamatujte si, že evangelizace zahrnuje:

- chopit se iniciativy a — v moci a lásce Ducha Svatého — pomoci člověku, aby se v procesu „minirozhodnutí“ pro Krista přiblížil o další krok;
- být přítomen a vést člověka v poznání, jak toto rozhodnutí učinit;
- přivést člověka do společenství a zapojit do služby sboru

Jak Ježíš přistupoval k jednotlivcům

SROVNÁVACÍ PRACOVNÍ LIST

Evangelia jsou plná zajímavých rozhovorů mezi Ježíšem a jinými jednotlivci. Chceme nyní několik z nich prozkoumat abychom viděli rozdíly a podobnosti v Ježíšově přístupu. Pročtěte si každý úsek Písma uvedený v tabulce a odpovězte na otázky.

Biblický úsek	Jan 3: 1-21	Jan 4:5-26	Jan 9:5-7,35-39	Marek 10:17-22
S kým Ježíš mluví?				
Co o tom člověku z daného úseku víme?				
Jak celý rozhovor začíná?				
Ve kterém verši se mění směr rozhovoru?				
Co Ježíš požaduje?				
Co Ježíš nabízí?				
Jak daný člověk reaguje?				

Evangelizace skrze vztahy

„NIKDO NEMÁ VĚTŠÍ LÁSKU...“

☞ CÍL LEKCE

Účelem této lekce je zdůraznit potřebu a strategický význam budování přátelství s nevěřícími lidmi.

☞ OSNOVA LEKCE

- Ježíš se aktivně snažil budovat přátelství s hříšníky, aby je získal.
- Bůh chce, aby křesťané *šli* a hledali ztracené — ne aby se *scházeli* a zvali ztracené, aby za nimi přišli.
- Přátelství s nevěřícími má svou cenu, ale i své výhody.
- Evangelium se nejlépe předává tehdy, když máme s nevěřícím člověkem navázaný vztah.

☞ ŽÁDOUCÍ VÝSLEDKY

Po zvládnutí obsahu této lekce by každý účastník měl:

- Rozhodnout se v zájmu Božímu království přátelit s nekřesťany.

☞ DOPORUČENÍ PRO INSTRUKTORY

Tato poslední lekce o evangelizaci je vytvořena tak, aby vystupňovala emotivní dopad klíčových biblických veršů týkajících se našeho vztahu k ztraceným. Je důležité, aby lidé měli čas poprat se s textem v Lukáš 15 a jeho dnešní hodnotou pro ně osobně. Nechte je nad ním chvíli v tichosti uvažovat a sami najít odpovědi na otázky položené v části IB.

Vaše touha oslovit ztracené musí být zjevná, osobní a praktická. Uveďte příklady toho, jak vás někdo oslovil nebo jak jste přivedli někoho k víře prostřednictvím přátelství.

Úvod

VAROVÁNÍ! Tato lekce by mohla změnit váš život. Pokud porozumíte a budete aplikovat její poselství, vaše služba se může stát nezměrně bohatší, plnější a více uspokojující. Je také pravda, že pokud uvedete učení této lekce do života, nemusíte být správně pochopeni ze strany svých křesťanských přátel, kteří si myslí, že se nakazíte hříšným světem. Pamatujte ale, že i samotného Ježíše nazývali „přítelem hříšníků“ (Mt 11:19). Být jako on vám za to riziko stojí.

Aby ve vaší zemi vzniklo smysluplné hnutí zakládání sborů, musí docházet ke smysluplné evangelizaci. Musíte přiřadit strategickou prioritu zasažení lidí ... jednotlivců s tvářemi a problémy. Vztahy budují víru, víra buduje přátelství a přátelství zasahuje národy!

Postupujte opatrně, ale postupujte ve víře.

I. PŘÁTELSTVÍ S NEKŘESŤANY

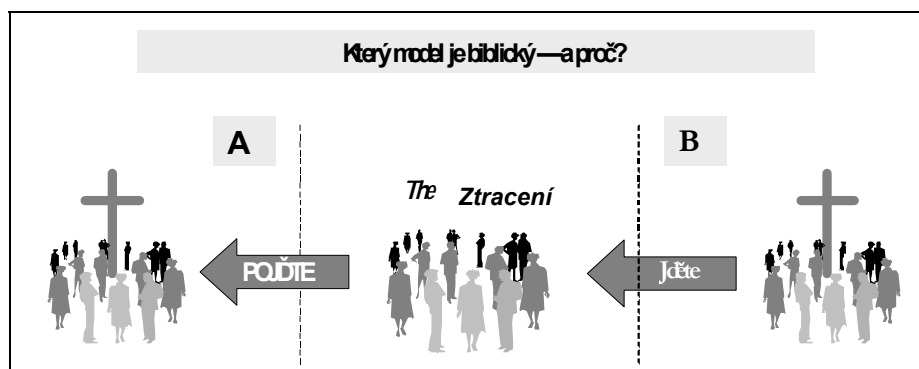
A. Tři podobenství: jedna lekce — Lukáš 15

Farizejové byli rozhořčeni tím, že Ježíš tráví čas s hříšníky. Cítili, že spravedlivý člověk se by se nemohl ani neměl setkávat s hříšnými lidmi. To by spravedlivého nakazilo. Jejich logika zní rozumně, ale je špatná. Jako reakci na tento postoj Ježíš vyprávěl příběhy o ztracených věcech zaznamenané v 15. kapitole Lukášova evangelia. Závěr všech tří příběhů je stejný. Když se ztratí mince nebo něco jiného, hledáme to a radujeme se, když to najdeme.

Bůh si ale ztracených lidí cení ještě mnohem víc než těchto věcí. My bychom v tom měli být stejní.

B. Co se můžeme z podobenství naučit?

- Komu byla podle 1. a 2. verše určena tato podobenství?
- Z čeho bývá v nebi podle veršů 9 a 10 největší radost?
- Co je pro Boha důležitější — skupina devadesáti devíti věřících, kteří mu věrně slouží, nebo pokání jediného hříšníka (v. 9,10)?
- „Byla stížnost staršího bratra oprávněná (v. 29-30)? Odpovídala tomu, co ve svém srdci cítil otec?
- Na čem Ježíši více záleželo: na souhlasu nábožných lidí nebo na záchraně ztracených?
- Dokážete si představit sebe v podobenství o ztraceném synu? Které postavě se nejvíce podobáte? Kterou postavou chcete být?
- Jaký je obvyklý postoj v našich sborech k evangelizaci ztracených? Podobají se naše sbory více Otci nebo staršímu bratru? Je-li to nutné, jste ochotni zaujmout jiné stanovisko a přátelit se a evangelizovat ztracené?
- Jaké druhy úsilí budou nutné k oslovení lidí tam, kde žijete?

Obrázek 8.1 Hledání nebo zvaní?

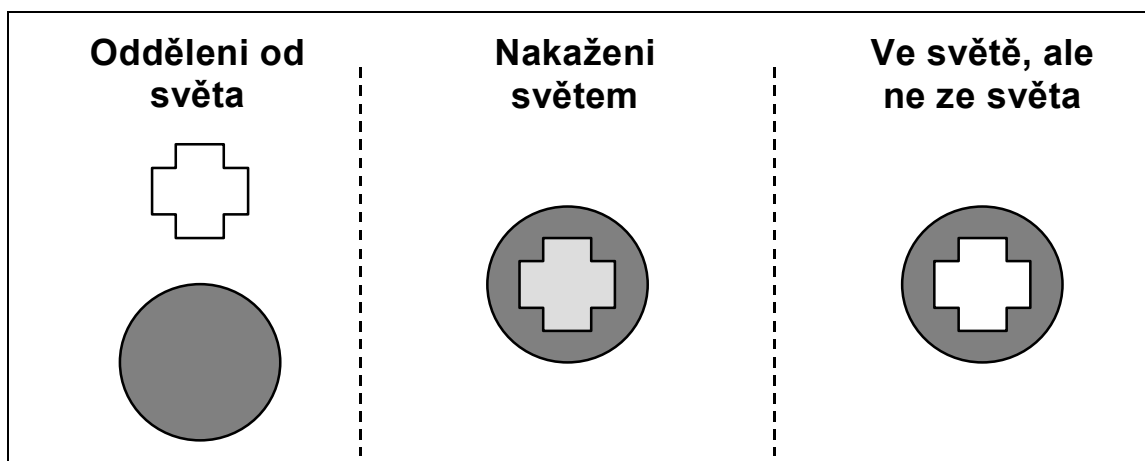
C. A co ostatní biblické verše?

Lukáš 15 jasně říká, že jít za ztracenými a snažit se je získat, by měla být naše priorita. Ježíš očividně trávil čas „jídlem a pitím“ s hříšníky, aby je mohl získat. Jak můžeme tuto fakta uvést do souladu s jinými verši, například:

- 2Kor 6:14 Žádný podíl světla s temnotou
- 1J 2:15 Nemilujte svět
- 1Kor 15:33 Špatná společnost kazí dobré mravy

Je skutečně pravda, že příliš blízký vztah s nevěřícím člověkem nás může přivést na scesti. Naši nejbližší přátelé by měli být věřící. Mezi Ježíšovy nejbližší přátele patřilo například dvanáct učedníků, Marie s Martou, Lazar a jiní učedníci. Přitom se však Ježíš snažil navázat kontakt i s hříšníky. Chodil k nim domů a na místa, kde se setkávali. „Láska ke ztraceným“ není to stejné jako láska ke světu, a kázat „čiňte pokání“ není to stejné jako vztah. Pavel Korintským věřícím jasně napsal, že jim nechtěl říci, aby se vyhýbali hříšníkům (1Kor 5:9-11). Podle Pavla je špatné družít se se špatným *věřícím*, ne se špatným *nevěřícím*. Je to šokující prohlášení, ale i přesto je pravdivé.

Potřebujeme samozřejmě velkou moudrost k tomu, abychom poznali, jak úzký vztah s nevěřícími navázat. Farizejové však chybovali na stranu přílišné opatrnosti a zdá se, že mnoho sborů a věřících se i v dnešní době řídí jejich příkladem a ne příkladem Pána Ježíše Krista. Musíme mít s nevěřícími tak blízké vztahy, aby nám důvěřovali, když jim budeme vysvětlovat evangelium. Oddělit se od nevěřících není řešení — musíme si dávat pozor na svou spravedlnost během toho, co s nimi budeme „jíst a pít“.

Obrázek 8.2 Tři pohledy na přátelství s nevěřícími

II. NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA V PŘÁTELSTVÍ

Ježíš neřikal jen příběhy. Dokládal tato podobenství tím, že upřímné přátelství potřebným lidem sám nabízel. Písmo říká o podstatě Ježíšova přátelství následující:

A. Římanům 5:6-8

„Vždyť když jsme ještě byli bezmocní, zemřel Kristus v určený čas za bezbožné. Sotva kdo podstoupí smrt za spravedlivého, i když za dobrého by se snad někdo i odvážil zemřít. Bůh však projevuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní.“

B. Jan 15:13

„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“

C. Marek 10:45

„Vždyť i Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil a dal svou duši jako výkupné za mnohé.“

Jaký je důraz těchto tří biblických oddílů? Jaké doklady přátelství Kristus nabídl? Jak můžeme přesvědčivě prokazovat přátelství a lásku těm, kdo jsou mimo Kristovo tělo?

III. SEČTENÍ NÁKLADŮ

A. Cena přátelství s nekřesťany

- Bude vás to stát čas.
- Může vás to stát pověst — „přítel hříšníků“ (L 7:34).
- Může to pro vás znamenat citová muka a bolest.
- Bude to pro vás znamenat nepohodu.

B. Přínosy přátelství s nekřesťany

- Získáte přítele — člověka s jiným úhlem pohledu.
- Získáte příležitost pro evangelium nejen pro vašeho nového přítele, ale pro jeho okruh přátel a možná i pro jejich přátele.
- Získáte mezi nevěřícími zastávce vaší víry.
- Získáte naději na nové bratry a sestry v Kristu, budoucí spolupracovníky na úkolu evangelizace vašeho okolí a země.

- Životní zkušenosti týkající se evangelizace skrze vztahy

Zbytek času vyhrazeného pro tuto lekci využijte tak, že se budete sdílet o příklady a osobní zkušenosti týkající se významu přátelství v evangelizaci.

OTÁZKY K ZAMYŠLENÍ, OPAKOVÁNÍ A APLIKACI

1. Jak mohu ve svém okolí začít navazovat komunikaci s nekřesťanskými známými?
2. Jak mohu ve svém okolí navázat vztahy s nekřesťany?
3. Jsem ochoten spočítat náklady na vykročení a oslovení lidí evangeliem, kteří jsou nyní mimo můj dosah?
4. Co se stane s hnutím zakládání sborů, jestliže se zastaví vroucí a trvalá evangelizace?
5. Jim Elliot, misijní mučedník, který šel k indiánům Auca v Ekvádoru, jednou napsal: „Není blázen ten, kdo dává, co si nemůže udržet, aby získal, co nemůže ztratit.“ Měl pravdu? Jak se jeho slova vztahují na úkol získávání ostatních pro Krista?

AKČNÍ PLÁN

1. Modlete se za Bohem vedená setkání s nekřesťany. Jak můžete navázat vztahy s nekřesťany ve vašem okolí? Modlete se za smělost vstoupit dveřmi, které Bůh otevře. Modlete se za vzhled, abyste je viděli.
2. Sečtu náklady a projevím víru, že se spřátelím s pěti nevěřícími v mém okolí tento měsíc, abych je případně získal pro Krista.
3. Využij každý den, který máš! Buď přítelem a získávej své přátele pro Krista! Přiváděj je ke studiu Bible, do společenství a k evangelizaci. Učiň je součástí týmu!

LITERATURA

Petersen, Jim. *Living Proof: Sharing the Gospel Naturally*, Colorado Springs: Navpress, USA 1989.

Pippert, Rebecca Manley. *Out of the Salt Shaker & Into the World: Evangelism As a Way of Life*. Madison, WI: Intervarsity Press, USA 1999.